

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A HIGHLANDER FOR CHRISTMAS

A Christmas Novella

AWARD WINNING AUTHOR

JAMIE CARIE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*Bir İskoçyalı
için
Noel*

tarafından

Jamie Carie

Copyright © 2013 by Jamie Carie Masopust
Tüm hakları saklıdır.
Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

<http://www.jamiecarie.com>

978-0-9889097-3-1

Dewey Onlu Sınıflandırma: F Konu
Başlığı: ROMANTİKLER

Yazarın Notu: Bu roman bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.
Tüm karakterler kurgusaldır ve yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü Jamie Carie Masopust'un yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Adanmışlık

Kuzenlerim Stacey ve Susie'ye. Zor zamanlarda büyük bir metanet ve zarafet gösterdiniz. Tanrı sizi kutsasın ve sizi kollarında rahatlık ve huzurla tutsun.

Ve Wayne Carie amcama, çok seviliyor ve özleniyorsun.

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

Birinci Bölüm

Glencoe, İskoçya - Rabbimizin Yılı, 1714

Gaydaların alçak sesi ve davulların rap sesleri glen, yayla oyunlarının manzaraları görünmeden dakikalar önce seyahat partileriyle buluştu. Büyük arabaları, her kilometrede daha da dağlık ve sarp hale gelen arazideki çukurlar ve kabarıklıklar üzerinde, bozuk yol boyunca ağır ağır ilerliyordu. Yükselen, yosun kaplı kaya yüzlerinin altında daralan vadi, yoldaki her virajda nefes kesici güzellikte daha fazlasına yol veriyordu. Arabalarının tekerleklerinin her dönüşünün onları daha da görkemli bir hale getirdiğine inanmak zordu ama bu doğrudu, cennetin nasıl bir yer olabileceğinin habercisiydi.

Tanrı'nın bekleme odası.

Juliet Lindsay sağlam aracın kenarına tutunmuş, yüzü pencereye yakın, bir an önce durmalarını ve böylece dışarı çıkıp etraflarındaki güzelliği gerçekten görebilmeyi diliyordu. Arabanın içinde onunla birlikte Clyde amcası, Becca teyzesi, kuzeni Fiona ve Lillian bebek vardı. Teyzesi ve eniştesinin yedi çocuğu olmuştu ama sadece Fiona ve yeni bebek hâlâ nefes alıyordu. Juliet guruldayan bebeğe bir bakış attı ve tüm kalbiyle Tanrı'nın isteğinin Lillian'ın bebeklikten sağ çıkmasını görmek olmasını umdu. Tanrı'nın iradesi ona çok az anlam ifade ediyordu -kimlerin yaşayıp kimlerin öldüğü, kimlerin başarıya ulaşmış kimlerin başarısızlığa uğradığı, hayatın acıları- ama bu konuda O'nu sorgulamaması gerektiğini düşünüyordu. Her şeye gücü yeten, her şeyi bilen bir Tanrı'yı düşünmek bile korku içinde düşüncelerini hızla başka yöne çevirmesine neden oluyordu. O'nu hiç düşünmemek daha iyiydi.

Gayda sesleri giderek yükseliyor, bağırış çağırış ve tezahürat sesleriyle birleşiyordu. Bir dönemeci daha döndüklerinde Juliet'in dudakları heyecanla yukarı kalktı, sonra vadinin iki yanında çadırlar ve rüzgârda dalgalanan yayla klanlarının bayrakları belirdi. Yüz ya da daha fazla kiltli adam arazide dolaşıyor, her biri kendi tartanlarını taşıyor, birçoğu uzun sıriklar, çekiciler ve taşlarla pratik yapıyordu.

"Ah, kızlar, burası çok güzel bir yer, değil mi?" diye sordu Juliet'in karşısında oturan, kır saçlı, şişman ve gürültücü bir adam olan amcası.

Juliet başını salladı, boğazındaki bir düğüm konuşmasını engelliyordu. Bakışları, böyle bir güzelliğe hasret kalmış aç bir insan gibi, yosun kaplı dağların eteklerinden yukarıya, hoş bir şelalenin yanından kayalık zirvelere - üç tane- doğru ilerledi.

"Bunlar üç kız kardeş, öyle." Amcası üç dağı işaret etti. "Sanırım çoğu zaman etraflarında bir sis dolaşıyor."

"Durabilir miyiz, lütfen?" Fiona Juliet'in etrafını görebilmek için kendini zorladı.

"Sadece bir dakika daha, genç kız." Amcası kıkırdadı. "Şuradaki çadırı görüyor musun?"

Koyu kırmızı tartanlı büyük olan mı?"

Kızlar başlarıyla onayladılar ve Becca Teyze de görmek için pencerenin kendi tarafına doğru eğildi.

"Bu MacLeon Klanı. Çok güçlü bir klan, çok güçlü bir adam, Iain MacLeon. Eğer bir bahisçi olsaydım-"

Becca Teyze kaşlarını çatarak, "Ki öyle değilsin," diye araya girdi.

Clyde Amca boğazını temizledi. "Öyle, öyle. Ama ben olsaydım, paramı MacLeon'a yatırırdım. Gözünüzü onlardan ayırmayın, kızlar. Ve sözlerime kulak verin, neden-"

"Rakiplerden uzak dursalar iyi olur. Ne kadar genç ve güzel kızlar." Becca Teyze endişeyle başını salladı. "Hepimizi buraya getirmen için beni ikna etmene neden izin verdiğimi bilmiyorum."

"Oyunlar!" Clyde Amca gürlledi. "Bayan Juliet'in İskoçya'yı en iyi şekilde görmeden eve dönmesine izin vermeyeceksin, değil mi?"

Becca Teyze gülümsedi. "Sanırım öyle. İlk oyunlarımı çok iyi hatırlıyorum." Gözleri anılarla doldu ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi, Juliet onun ne düşündüğünü merak etti. Becca Teyze uzanıp Juliet'in dizini okşadı ve sanki düşüncelerini okuyormuş gibi ona göz kırptı. "Yazın bizden gittiğine ve yakında eve döneceğine inanmak zor."

Juliet başını salladı, bunu düşündükçe kalbi sıkıştıyordu. Fiona'nın ailesi kendisinininkinden çok daha sıcak ve rahat bir ev yaşamına sahipti. Hava nasıl olursa olsun her gün tepelerde ata binmek, ev işlerine yardım etmek ve bebek Lillian'ın bakımını üstlenmek, İskoç ziyafetleri ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar süren danslar ve sonra da ziyaretinin en önemli anı olan muhteşem yayla oyunları. Bu mutlu ve şamatacı aileyle geçirdiği zaman çok çabuk geçmiş, özellikle de Londra'daki felaket sezonundan sonra harika bir şekilde canlandırıcı olmuştu. Alnını pencereye dayadı, çadırlarını kuracakları nefes kesici vadiyi görüyordu ve eve dönmekten korktuğunu kabul etti.

Juliet, annesinin buz gibi bir ifadeyle belirttiği gibi, ailesinin başına açtığı "yıkımı" düşününce yanaklarının ısındığını hissetti. Yirmi yaşına gelmiş yetişkin bir kadın nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Ona hiçbir şey öğretmemişler miydi? Artık hiçbir erkek ona sahip olamazdı, bilmiyor muydu? Öfkeli ve tiz tartışmalardan sonra onu, kendileri kadar şanslı olmayanların nasıl yaşadığını görmesi için Stirling Kalesi'nin hemen kuzeyindeki küçük Erskine Klanı'nın şefi olan babasının küçük kardeşinin yanına göndermişlerdi. Annesi dağlıklardan hep barbarlar olarak bahsederdi ama Juliet'in İskoç akrabalarına ve onların güzel dağlık bölgelerine tamamen aşık olacağını ve Northumberland'deki Eden Place'e bir daha dönmek istemeyeceğini tahmin edememişti.

Cennet Yeri. Babasının mirası olan soğuk, rüzgârlı, çorak topraklarda Cennet Bahçesi'nden çok az şey vardı. İlk doğan oğlu olarak, Northumberland'in kuzeyindeki topraklarıyla birlikte Wright Kontu, Baron Lindsay gibi İngiliz unvanlarını miras almıştı ama küçük kardeşi Clyde Lindsay, İskoçya'daki akrabaları Erskine Klanı'nın reisi unvanını elinde tutmayı başarmıştı. Juliet battaniyenin İskoç tarafında doğmuş olmayı diliyordu.

"Bir arada kalın kızlarım ve erkeklerin yolundan çekilin, her şey yoluna girecek." Teyzesi konuşmaya devam ediyordu.

Juliet başıyla onayladı. Londra'da bir balo salonunun önündeki bahçede olanlardan sonra, evlenene kadar bir erkekle yalnız kalmamaya dikkat edecekti, eğer o kutlu olay gerçekleşirse.

Araba MacLeon çadırlarının hemen ötesinde durdu. Kendi çadırları da yakınlarda kurulacaktı ama Clyde Amca'nın klanı bu yıl oyunlara katılmayıp sadece izleyeceği için onları işaretleyecek bayrak ya da tartan yoktu. Ne bir oğlu ne de buna layık bir şampiyonu olmadığından yakınırdı ama vadiye yaptıkları uzun yolculuk sırasında yarıştıkları zamanlara dair pek çok hikâye anlatmıştı.

Juliet arabadan indi ve güzel kokulu havadan uzun, derin bir nefes aldı. Toprakta iki tekerlekli bir patikadan biraz daha fazlası olan yolun kenarına doğru birkaç adım attı, vadinin derinliklerine giden uzun, çimenli bir iniş vardı. En alçak noktada bir dere kıvrılıyordu ve görebildiği kadarıyla solunda bir eğrelti otu tarlası vardı. Önünde ve daha aşağılarda, eğrelti otları yerini yosun kaplı, kayalık bir toprağa ve ardından geniş, şırıl şırıl akan bir dereye bırakıyordu. Derenin diğer tarafındaki kaya, amcasının arabada işaret ettiği Üç Kız Kardeş Dağları'na doğru yükseldikçe yükseliyordu. Bulutların arasında yükseliyorlardı, kayalıkların üç noktası havada asılı duran sislerin arasına girip çıkıyordu. Sisler, soğuk esintiyle birlikte üç dağın tepesinde hareket ederek ona dağların zirvelerini gösteriyordu.

Fiona onun elini tuttu. "Harika değil mi?"

Juliet başını salladı, mekâna duyduğu hayranlık göğsünde bir sızı yaratmıştı. "Şimdiye kadar gördüğüm en görkemli şey."

"Birkaç yıl önce burada korkunç bir katliam oldu, inanabiliyor musunuz? Bana mümkün görünmüyor."

"Ne oldu?"

"MacDonald Klanı burada, Glencoe'da toprak sahibiydi. William ve Mary'ye bağlılıklarını bildirmekte geciktikleri için Argyll Kontu, Glenlyon Klanı Campbell önderliğindeki birliklerini onları ziyarete gönderdi. Onlar da

MacDonald'ların misafirperverliğinde iki hafta kaldılar, yediler, içtiler ve harika vakit geçirdiler ve sonra aniden onlara saldırdılar. Onlara yataklarında saldırdılar ve otuz sekiz kişiyi öldürdüler."

Bu adaletsizlik Juliet'in göğsünde bir öfke alevinin yükselmesine neden oldu. "Ne kadar korkunç. Sadece geç kaldıkları için mi? Bağlılık yemini mi etmek istiyorlardı?" Juliet yükselen dağlık araziye baktı ve kaçmaya çalışan insanları hayal etti.

"Klanlardan herhangi birinin İngilizlere biat etmek istediğini sanmıyorum ama çok az seçenekleri vardı ve bunu biliyorlardı. En kötüsü de askerlerin kadınları ve çocukları sert doğa koşullarında ölüme terk etmeleri." Fiona rüzgâr saçlarını savururken etraflarına baktı ve titredi. "Oyunlar bu yıl toprağın iyiliğini geri getirmeye çalışmak için burada."

Juliet bunu anlayabileceğini düşündü. Burası saygı duyulması gereken bir yerdi, böylesine vahşet ve kan dökülerek kirletilmemeliydi.

Ani bir feryat ve ardından kükreyen tezahüratlar onları aşağıdaki vadinin geniş kısmına doğru döndürdü. Bir omzundaki tartanının üst örtüsü dışında gömleksiz, göğsü kaslı, duruşu güç saçan bir adam etrafındakilerden bir baş kadar yukarıda duruyordu. Eline kocaman bir nesne aldı, önce bir daire çizdi, sonra bir hamle yaptı ve onu gökyüzüne doğru fırlattı. Bir ucunda demir bir top olan uzun bir tahta sapı vardı. Kalabalığın alkışları arasında havada uçtu ve Juliet'in görüş alanının ötesindeki vadinin yarısına indi.

Adam yumruğunu havaya kaldırmış, yakışıklı yüzünü bölen bir sırtışıla onlara doğru döndü, gözleri şiddetli bir zafer duygusuyla parlıyordu. O kadar uzak ama yine de seçilebilecek kadar yakın olan bu gözler, yolun sırtında onun üzerinde duran Juliet ve Fiona'yı taradı. Bakışları onların yanından geçti ve sonra ani bir kararlılıkla geri döndü. Juliet yutkundu. Adam tam ona bakıyordu.

"Bu...?"

Fiona başını salladı, sesi hayretten kısılmıştı. "MacLeon. Ve tam sana bakıyor, öyle."

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Ah canım. Ne yapsam acaba? El mi sallayayım? Reverans mı yapayım?"

Fiona güldü. Gaydalar neşeli bir melodiyle yeniden çalmaya başladı ve ardından MacLeon'un başının üzerindeki bulutlar yarıldı, güneş saf ışıktan bir şaft göndererek onu parlaklıkla yıkadı.

Juliet sadece bakabiliyor ve ağzının açık kalmamasını umuyordu. Ağzını bir çırpıda kapattı ve çenesini kaldırarak bakışlarını onunkilere kilitledi.

Ağzı çocuksu bir çekicilikle dolu tek taraflı bir sırtışla açıldı ve gözleri neşeli ama niyetli bir hal aldı. Başını ona doğru eğdi ve sonra dikkatini tekrar oyunlara verdi.

"Annemin MacLeon çadırlarına bu kadar yakın olduğumuz için neden bu kadar mutlu olmadığını şimdi anlıyorum." Fiona güldü ve Juliet'in elini sıktı. "MacLeon Şefi'nin henüz evlenmediğinden bahsetti mi?"

"Hayır." Juliet'in sesi alçak ve havalıydı. "Hayır, bundan bahsetmedi."

"Evet. Ve söylentilere göre bir eş arıyormuş."

İkinci Bölüm

"Ne dediğini duydun mu Juliet?" Fiona fısıldadı ve onu MacLeon Klanı çadırının kapısından geri çekti.

"Benden bahsetmiyordu!" Juliet fısıldayarak karşılık verdi, hâlâ adamların ne dediğini duyabilmek için yaklaştırmaya çalışıyordu. "Öyle olamaz."

"Başka kim var?" Fiona da daha fazlasını yakalamak için öne doğru eğildi ama derin sesler kesilmişti. "Bildiğim kadarıyla yayla oyunlarındaki tek 'İngiliz kız' sensin."

Juliet bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Oyunların ikinci günüydü ve orada bulundukları bir buçuk gün boyunca Iain MacLeon'un yarışmasını izlemişti. Öğle yemeğinden sonra gezintiye çıkmışlardı ve onun konuştuğunu duyduklarında MacLeon kampının hemen yanından geçiyorlardı.

Fiona kolunu Juliet'inkine bağladı ve muzip bir gülümsemeyle doğruldu. "Hadi gidip ona daha yakından bakalım, olur mu?"

Juliet'in kalbi heyecanla çarpmaya başladı. "Buna cesaret edebilir miyiz? Baban onun en ünlüsü olduğunu söyledi... en güçlüsü... en..." Daha bir saat önce, on iki taştan daha ağır olması gereken yirmi metrelik ahşap bir sırtı kaldırıp kazanma mesafesine fırlatan adamın şişkin kaslarını düşünerek sertçe yutkundu.

"Aynen öyle." Fiona Juliet'in kolunu çekiştirmeye devam etti. "Ve az önce *senin* oyunlardaki en güzel kız olduğunu söyledi."

Eğer onu kastediyorsa, bunu nasıl düşünebildiğini anlamak mümkün değildi. Annesi onun şeklinin çok "yuvarlak" olduğundan ve hem annesinin hem de sarışın kız kardeşinin paylaştığı heykelsi boy ve ağırbaşlı yüz hatlarından yoksun olduğundan yakındı. Saçları altından çok kırmızıydı, güneşte parlayan parlak bir renkti ve pek çok erkeğin dikkatini çekiyordu ama ne yazık ki akıllarında bir eş olan erkeklerin değil. Juliet neden yanlış türden bir ilgi çektiğinden tam olarak emin değildi, ama annesi bu durumdan hiç hoşnut değildi, toplum içine girdiklerinde büyük şapkalar ve yüksek yakalar talep ediyordu. Bir de sesi vardı. Düşündükçe ürperiyordu.

Belki MacLeon Klanı'nın şefi de -öğrendiğine göre Iain Alexander MacLeon- o türdendi. Belki de onu evi ve ocağıyla değil, ateş ve fırtınayla düşünüyordu.

Fiona onu MacLeon çadırlarının sıralandığı köşeden çekerken başını eğdi, yere baktı ve iyi niyetli - ama akıl sağlığı için fazla cesur - kuzeninin onu çimen patikadan aşağı götürmesine izin verdi.

Çadır sırasının diğer tarafından bir kavalcı grubu geldi, gaydalarından zaman kadar eski bir şarkı yükselmeye başladı. Kareli giysileriyle onlara doğru yürüyorlardı, bir sonraki gösteri için alıştırmaya yapıyorlardı. Juliet ve Fiona donup kaldılar, her ikisi de davul ve gaydaya hayranlık duyuyordu, o kadar yakın ve gürültülüydüler ki, öndeki adamların dizleri kiltlerine vuruyor, ayaklarının altındaki toprak gümbürdüyordu. Juliet Fiona'nın elini tuttu, yolun ortasında öylece kalakaldı, borucular neredeyse kızların ensesinde nefes alıp verene kadar öylece baktı ve hayretler içinde kaldı.

Durmayacaklardı.

Yakında bir şeyler yapmak zorunda kalacaklardı ya da Tanrı'nın "Amazing Grace"inin altında ezileceklerdi.

Yüzleri yaklaştıkça Juliet'in kalbi hızla çarpıyor, yoldan çekilmesi gerektiğini biliyor ama bir türlü yapamıyordu. Müzik onu büyülemişti ve hareket edemiyordu. Hayatında duyduğu en ilahi şarkıydı bu.

"Haydi!" Fiona, yürüyen ayakları donmuş, heykel gibi hallerini geçmeden hemen önce kolunu tekrar çekti.

Fiona ufak tefek, güçsüz bir genç kadın gibi görünebilirdi ama hiç de öyle biri değildi. Juliet'i yürüyen kalabalıktan uzaklaştırarak bir çim parçasının üzerinden geçirdi ve önünde durdukları çadırın yan tarafına doğru savurdu. Çadırın brandası ikisinin ağırlığı altında büküldü, kabardı, yavaşça sönerek çöktü ve sonra onları biraz geriye sıçrattı, ama dengelerini yakalamaya yetmedi. Tekrar içeri düştüler, sağlarındaki bir fidan direği gıcırdadı, sonra kırıldı, kumaşın yırtılma sesi sanki büyük bir adam az önce eğilmiş ve donunu yırtmış gibi geldi.

Çadırın içindeki sert bir şeyin üzerine düştüklerinde ikisi de soluk soluğa kaldı. Altlarında hareket etti ve bir hırıltı duydular. Boru çalanların gürültüsüne karşı çadırın içinden birkaç bağıris duyuldu. Juliet ve Fiona gözlerini kocaman açmış birbirlerine bakıyorlardı, saçları tutturulmuş başörtülerinden dökülmüş, elbiseleri yamulmuş, dehşet dolu neşelerini bastırıyorlardı.

"Oraya kim gidiyor!" diye gürledi derin ve kadifemsi bir ses.

Tüm kahkahalar kaçtı ve ikisinin de yüzündeki renk soldu. Hâlâ sırt üstü yatar vaziyette kendilerini brandadan kurtardılar ve şimdi onlara dik dik bakan iri yarı adama baktılar. Fiona bir tür sesi bastırdı; yarı kahkaha, yarı homurtu. Juliet karışık saçlarını gözlerinden kaçırdı ve adamın kalın baldırlarında çapraz bağlanmış ayakkabı bağcıklarını gördü. Bakışları koyu kırmızı, yeşil ve altın rengi ağır yün eteğe, kordonlu kemerli bele gitti, silahlarla, bir çeşit bıçakla sıkıydı, genişti ve güneşte parlıyordu, bakmak gözlerini acıtıyordu. Bakışları çıplak bir göğse uçtu, güçlü, kaslı, güneşten kahverengileşmiş, kollar.... gibi....

Yüce Tanrım, *ona* yardım et, oydu.

Bakışları adamın yüzüne, gözlerine kaydı. Maviydiler ve bu ışıktâ büyüleyiciydiler, ona öyle bir yoğunlukla bakıyorlardı ki. Koyu sarı saçlarıyla rahat bir uykudan yeni uyanmış bir aslana benziyordu. Bakışları uzun bir süre onunkileri tuttu, sanki avı oydu ve onu hipnotize ederek bir tuzağa düşürüyordu. Hayal gördüğünü düşünerek başını salladı. Gözlerini kırıştırarak ayağa kalkmaya çalıştı. Adam bir elini uzattı ve kolunu kavradı. Gözlerini ondan alamıyordu, arka planda çalan borular ve davullar o ana gerçek dışı bir ritim katıyordu. MacLeon'un şefi onu çekti

Dik. Mavi gözleri ve saçları güneş gibi parlaktı; yüzünün ve kocaman göğsünün ötesinde bir şey göremiyordu.

Ona "güzelim" diyen adamdı.

"Peki burada neyimiz var?" Onu kendine yaklaştıırken derin sesi kulağına doğru gürledi. "Mütevazı evimi yıkmaya mı çalışıyorsun yoksa sadece kendimi mi yaralamak istiyorsun?"

"Oh, hayır, böyle bir şeye zarar vermem mümkün değil, yani..." Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve Fiona'nın tuvalin diğer parçasından ayrıldığını ve kendi sarışın kütlesini alnından geriye doğru tırmıklayarak sallantılı bir reverans yapmaya çalıştığını fark etti. "MacLeon, kötü bir niyetimiz yoktu. Bizi affet." Fiona o kadar alçaldı ki burnu neredeyse çadırın sağ tarafından geriye kalan yıkık kütleye değecekti. "Bu bir kazaydı, gerçekten; kavalcılar tarafından ezilmek üzereydik!"

Bakışları, müzikleri festivalin ana alanına doğru soluklaşırken müzisyen grubunun alçalan sırtlarına doğru kaydı.

Doğruldu, Juliet'in kollarını biraz sıkarak doğrulup doğrulmadığını kontrol etti ve kendi ayakları üzerinde durup duramayacağına karar vermek istercesine başını biraz yana eğerek bıraktı.

Yapabileceğinden emin değildi.

Yakından çok daha iriydi; uzun boyluydu ve yarışan bir adam gibi kokuyordu; deri, toprak ve ter. Burada hükmetmeye ve kendi bedensel gücüyle kazanmaya alışmış bir adam vardı. Londra'nın havasız balo salonlarında karşılaştığı hiçbir adama benzemeyen bir adam. Ona birlikte çalışılan tarlaları, örtüler altında işlenen ve sıkı ve sevgi dolu bir ailede doğan çocukları, zamana karşı direnen bir gücü, bir sevgiyi düşündüren bir adam. Kendisini, gerçek kendisini tanıyabilecek ve belki de pek çok hatasına aldırmayacak birini...

Tanrım, bu sapkın düşünceleri kontrol altına almak zorundaydı. Böyle şeyler yoktu. Kadınlar sadece onları arzuluyordu.

"Evet, genç kız?" Elini uzatıp başparmağını nazik bir ısrarla kızın çenesine sürttü ve bakışlarını tutmasını istedi.

"Müzisyenler tarafından sıkıştırılıyorduk ve bir kenara atladık. Özür dilerim efendim. Kötü bir niyetimiz yoktu."

Ne kadar yüksek ve kadınsı yapmaya çalışsa da her zaman alçak ve boğuk olan ve bir adamın ona fısıldadığı gibi "özel bir sıcaklıkla dolu" olan sesini duyunca gözleri merakla parladı.

Ağzının bir kenarı bir çentik kalktı ve gözleri muzip bir mizahla parladı. "Ama zarar verdin. Çekiç atışı için nasıl dinleneceğim?" Eğildi ve Juliet, Fiona'nın omzunun yan tarafındaki gözlerinin, alçak bir homurdanmayla, "Ya kaybetmeme neden olursan, genç kız?" derken hayranlıkla büyüdüğünü görebiliyordu.

"Ben, uh." Juliet o şaşırtıcı mavi gözlere baktı ve derin bir nefes aldı. "Kaybedemezsin," dedi tüm ciddiyetiyle. Ve sonra daha da inanarak, "Kaybetmeyeceksin."

Ciddi yüzü hareketten harekete geçerek geniş bir sırıtışa ve ardından derin bir kıkırdamaya dönüştü. "Ve bu yüzden yapmayacağım." Başını sallayarak her birini selamladı ve sonra sordu: "İkiniz de misafirim olacaksınız o halde?"

Juliet ne demek istediğinden emin olamayarak Fiona'ya bir bakış fırlattı.

Fiona tekrar reverans yaparken sırıtışı tüm yüzünü kapladı. Tanrım, bir şeye özellikle sevindiğinde yaptığı o neşeli dansı bastırıyor gibi görünüyordu. "MacLeon klanıyla birlikte oturup sana tezahürat yapmayı mı kastediyorsun?" Fiona kaşlarını çatarak sordu. "Ve bayrağınızı dalgalandıracağız öyle mi?" diye ekledi Fiona, MacLeon'un cevap vermesine fırsat vermeden.

"Baban aldırılmaz mı? O Erskine Klanı'ndan, değil mi?"

Fiona omuz silkti. "Bu yıl oyunlara katılmıyoruz."

"Ah." Gülümsedi. "O zaman şampiyon olacak bir klan arıyordun?"

"Pek sayılmaz, seni gördüğümüzden beri-" Fiona, Juliet'in iri gözlerini ve sallanan başını fark edince durakladı. "Evet, rakipleri izliyorduk."

Reis omuz silkti. "Çok iyi. Eğer MacLeon Klanı'nı savunursanız her şey affedilecektir."

Genç kadınlar karşılıklı bakıştılar.

Sonra bakışları Juliet'in üzerinden düşünceli bir gözle geçti. "Sana giymen için MacLeon renkleri bulacağım. Onları senin üzerinde görmek isterim."

Sonra döndü ve yarışma alanına doğru yürüdü.

Fiona, o duyma mesafesinden çıkar çıkmaz nefesini tuttu. "Juliet, bunu duydun mu? Renklerini senin üzerinde görmek istiyor!" Fiona onun iki üst kolunu da kavradı. "Bu resmen bir deklarasyon. Belki de şu anda sana kur yapmak için izin istemek üzere babama gidiyordur."

Juliet kuzeninin ellerini kollarından çekti. "Ya da o da pek çok erkek gibi sadece büyüleyici bir çekicilik ve zekâyla dolu olabilir." Kuzenini çadırın enkazına doğru çevirdi. "Bunu düzeltmeye çalışmalıyız."

Fiona etrafına bakındı ve sonra yakınlarda duran, konuşup bakışlarını onlardan kaçırarak MacLeon rengi etekli iki adamı işaret etti. "Evet, ama biraz yardıma ihtiyacımız olabilir."

Juliet güldü.

Elinde değildi. Eğer parmağını bile kıpırdatmadan çadırı tamir edebilecek biri varsa o da kesinlikle neşeli sarışın kuzeniydi.

Üçüncü Bölüm

Iain, otların ve yosunların yeşilliğinin önündeki ve arkasındaki dağları renklendirdiği vadinin kenarında diz çöktü. Gözlerini kapattı ve rüzgârın yakındaki bir şelalenin şırıltısına karşı çıkardığı ısığışı duydu.

Lordum. Tanrım. Bana bilgelik ver. Sözlerini ağzıma koy.

Başını arkaya yatırdı ve seslerin etrafına ve içine yayılmasına izin verdi. Güzelliğı içine çekti ve onu canlandırdığını hissetti. Gözlerini açtı.

Yeşilin renkleri değişmişti, ışığışa ve gölgeye, yukarıdaki sürekli hareket eden bulutların ruh haline bağılı olarak her zaman değişiyordu. Yaylalar. Kalbinin evi, İskoç klanlarının en büyüklerinin üç gündür bir araya geldiğı, aralarında seçkin olanları sınamak için ziyafet çektikleri ve yarıştıkları yer. Her yıl böyle olurdu ama bu yıl onun için farklıydı. Bu yıl klan şefiydi ve aynı zamanda bir İngiliz unvanına ve topraklarına da sahipti, babası birkaç ay önce ölmüştü.

Klanın başına geçmek için iyi hazırlanmıştı ama babasının zamanından bu yana çok şey değişmişti. Kraliçe Anne'in ölümünden sonra İskoçya nihayet İngiltere ile birleşmeyi kabul etmiş ve Birlik Yasası'nı imzalayarak onları şimdi Büyük Britanya olarak adlandırdıkları yerde birleştirmişti. Klanların çoğı bu durumdan hoşnut değildi, ancak reisleri aynı zamanda İngiliz soylularıydı ve yüzyıllar boyunca krallara hizmet ettikleri için kendilerine topraklar ve unvanlar verilmişti. Bu durum, özellikle de reisler İskoç klanlarıyla ilgilenmeyip, Londra'da İngiliz soyluları ve Parlamento üyeleri olarak yaşamlarını sürdürmek için halklarının sırtından servet elde ettiklerinde, giderek artan çıkar çatışmalarına yol açıyordu.

MacLeon Klanı henüz güçlüydü, bundan emin olmuştu. Ancak Londra'daki Parlamento'ya katılmak ve Whigler ya da Muhafazakârların yanında yer almak zorunda kalırken halkını mutlu etmeye çalışmak hassas bir siyasi çizgiydi. Her iki partinin de tutkularını benimsemiyor, mümkün olduğunca tarafsız kalmayı tercih ediyor ve duruma göre duaya ve içindeki Tanrı'nın sesine güveniyordu.

Zaman zaman bunun ağırlığı altında eziliyordu. Şu anda bile oyunlarda Kraliçe Anne'in üvey kardeşi James VIII adına bir Jakoben ayaklanmasını desteklemesi için onu sıkıştıran bir adam vardı. Stuart Hanedanı'nın yeniden tahta geçmesini isteyenler ve şu anda kral olarak taç giymiş olan Hanoverli I. George'a direnenler vardı. Iain, Londra'daki siyasetten çok klanını geliştirmeyi, daha fazla koyun getirmeyi ve dokumacılıkta yeni gelişmeler bulmayı önemsiyordu.

Başını bir dizinin üzerine koydu ve gözlerini kapattı.

"Tanrım, cennetteki Babam. Bugün bana benim olanı, benim olarak kaderimde yazdığını ver, başka bir şey verme. Ne eksik ne fazla. Bugün burada kendim ve kabilem için senin istediğin olsun ve..."

Kalbinde heyecan dolu bir nefes kıpırdandığında ve Worland Kontu Lord Ashland Lindsay'in kızı, alev saçlı Leydi Juliet Lindsay'in görüntüsü gözünün önüne geldiğinde durakladı. Saçlarının derin parlaklığı kapalı gözlerinin karanlığında parlıyordu.

"Ve ona gelince, Lordum, klan bir İngiliz eşten, özellikle de babası gibi borçlu birinden pek memnun olmazdı - bu umutsuz bir durum olarak bilinir - ama onda bir şey var..."

Rüzgârın uzun saçlarını cennetten gelen bir nefes gibi karıştırdığını hissetti. Yüzünü ona doğru kaldırdı ve küçük bir kahkaha attı, gözlerinin etrafındaki deri parlak güneşin altında geçirdiği saatlerden dolayı gergin ve kırıksık hissediyordu, Tanrı'nın kalbinin özlemlerini ve kafa karışıklıklarını, tüm dualarını dinlediğini biliyordu. *"Ve beni günaha sokma."* Kıkırdadı, Rab'bin Duası'na bir sonraki satırla devam etmek istemiyordu, bu onu kötülüğe çağıracaktı. *"Senin isteğin, benim değil. Senin isteğin olsun."*

Klanı tarafından ne kadar sevilse de düşmanları vardı. Ve doğru gelin, onların hırıltılı boğazlarından ve jilet gibi keskin dişlerinden uzak durmanın tek yoluyla.

Dişler. Silik ve yoksul bir İngiliz asilzadesinin bu amaçlar için ona pek faydası dokunmazdı.

Iain ayağa kalktı ve son yarışmada fırlattığına benzer büyük bir taş aldı. Taşı gözlerinin önüne kaldırdı ve ona baktı. Elindeki ağırlığı hissetti, kolundaki, omzundaki ve gövdesindeki güçle ölçtü. Uzun, eşit bir nefes aldı, geri çekti ve elinden geldiğince sert bir şekilde dağa doğru kaldırdı. Yarışmalar sona ermişti ve bu gece hepsi evlerine, kendisi de sürüsüne katmak üzere elli koyun satın almayı ayarlamayı umduğu Edinburgh'a gitmeden önce son bir ziyafet çekeceklerdi.

Aniden çalan bir boru sesi ziyafetin başlamak üzere olduğunu işaret ediyordu. Iain eliyle dikenli çenesini ovuşturdu ve akşam yemeğinden önce temizlenmek için çadırlarına doğru döndü.

Juliet, Becca Teyze'nin arkasında yürüyen Fiona'nın arkasından boru, davul ve flüt sesleri eşliğinde vadinin derinliklerindeki açık alana doğru yürüdü. En güzel elbiselerini giymişlerdi -Juliet'inki koyu zümrüt ipeğiydi ve göğsünde bir broş şeklinde MacLeon renkleri vardı. O ve Fiona, MacLeon'un onlara verdiği bir kuşaktan yapmışlardı; yengesi kaşlarını çatmış, gözlerinde endişeyle bakmıştı ama amcası sadece omuzlarını silkmış ve Juliet'in çok iyi bir İskoç gelini olacağını söylemişti. Bu sözler Juliet'e mutluluk vermiş, yanakları pembeleşmişti ama teyzesinin bariz endişesi heyecanını bastırmıştı. Belki de MacLeon bir çapkın olarak ün salmıştı ve teyzesi sadece ona göz kulak oluyordu.

Saçları bu kadar güzel olduğu için mutlu olmaktan başka bir şey yapamıyordu. Fiona uzun saçlarını ördükten sonra başının etrafına bir taç gibi sarmıştı. Kalın örgü boyunca mor funda örmüşler, kızıl saçlarıyla hoş bir kontrast oluşturmuşlardı.

Vadinin düz vadisine doğru ilerlediler, burada yaklaşan geceye karşı bölgeyi aydınlatan meşaleler vardı. Birkaç tahta masa bir araya getirilerek büyük bir U oluşturulmuş ve her klanın yeri **i ş a r e t l e n m i ş t i**. Masanın başı galip gelen klanlara aitti.

MacLeon ve Cameron, yirmi yarışmanın sekizini ve beşini kazanmışlardı. Diğer klanlar çoğunlukla büyüklüklerine göre U'nun iki yanına yerleştirilmişti. Juliet kendi küçük klanlarının baş masanın yanında, MacLeon Klanı'nın hemen yanında oturduğunu görünce şaşırıldı.

Fiona, Iain'e doğru başını sallayarak Juliet'e, "Bunu o ayarladı," diye fısıldadı. "Madalyonuma bahse girerim ki o ayarladı."

Fiona değerli altın madalyonunu her zaman bir şeylere yatırırdu. Juliet başını kaldırdı ve uzun boylu bir adamın, evet, bu MacLeon'du, MacLeon eteği ve resmi kıyafetiyle masaya yaklaştığını gördü - gümüş düğmeli siyah yelek, kravatlı beyaz gömlek ve eteğin önünde asılı, at kılı püsküllü kürk sporran. Muhteşem, nefes kesici görünüyordu. Bakışları kilitlendi. Adam başını salladı, bakışları kadının saçlarını ve elbisesini incelerken gözlerinde hayranlık vardı. Kadın küçük bir reverans yaptı, adamın kendisine bu kadar ilgi gösterdiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Tanrım, ondan sadece dört adım ötede oturuyordu. Adam onu bu kadar yakından izlerken ve midesi bu kadar düğümlenmişken ziyafetin tadını nasıl çıkaracaktı?

Herkes yerlerine otururken müzik sona erdi. Hizmetkârlar sağa sola koşuşturuyor, fincanları dolduruyor ve yığınla tahta kâse ve tabağı elden ele dolaştırıyorlardı. Kızarmış tavuk ve kuzu eti, mezgıt balığı ve yengeç pençeleri, peynirler, bezelye, şalgam ve havuç, tereyağlı veya ahududu reçelli arpa ekmeği, ekmek pudingi ve kekler vardı. Yanındaki Fiona da ailenin geri kalanı gibi iştahla yiyordu ama Juliet bu güzel yemeklerin tadını çıkaramıyordu. Fiona'nın bakışları, akşamın keskin havasındaki sıcak bir güneş ışığı gibi üzerine dikildiğinde bunu hissedebiliyordu. Ara sıra bakışlarına karşılık vermeye cesaret ediyor, bakışları her kilitlendiğinde kalbi hızlanıyordu.

"Galiplerin şerefine!" diye bağırdı solundaki biri ve ayağa kalktı. Herkes alkışladı ve sonra kadehini kaldırdığında sessizleşti. "MacLeon'dan Iain'e! Oyunların galibi!"

Daha fazla tezahürat yükseldi ve birçok adam masalara vurdu. Iain oturduğu yerden kalktı, erkekler onu sırtından ve omuzlarından alkışladı. Bu ilgiden rahatsız olmuş gibi görünüyordu ama yine de gülüyor ve neşeliydi. Bir yumruk yaptı ve zaferle havaya kaldırdı, kalabalığın bağırışları onu teşvik ediyordu.

Juliet de güldü ve alkışladı, içini garip bir mutluluk kapladı. Neden o güçlü kolların kendisini sarmasını bu kadar çok istiyordu? Etrafına bakınıp birkaç kadının hayranlık dolu bakışlarını görünce tek olmadığını fark etti. Bunların arasından bir eş seçecekti, kabul görecektir bir İskoç kadını, çoğunun nefret ettiği şeyi temsil eden bir İngiliz yabancıyı değil. Juliet tabağına baktı ve heyecanını bastırdı. Belki de pastanın geri kalanını zorla yiyebilirdi - oldukça güzeldi.

Kolunda bir dokunuş hissetti ve ardından derin bir sesin kulağına "İlk dansı bana lütfeder misin, genç kız?" dediğini duydu.

Başını kaldırdığında Iain'in yeni tıraş olmuş ve kendisine sırttan yüzünü gördü. "Evet," diye cevap verdiğini duydu. "Eğer ayaklarından korkmuyorsan. Korkarım dansın İskoç versiyonlarını bilmiyorum."

"O kadar da farklı değil." Daha yakına eğildi ve onun elini tuttu. "Sana nasıl yapılacağını göstereceğim."

Bunu söyler söylemez -ve Juliet de onun yanında ayağa kalkmıştı- masalar kaldırılıp geriye itildi ve müzisyenler kemanları, gaydaları, arpları ve davullarıyla bir tarafta toplandılar.

Kahkahalar ve alaylar eşliğinde çiftler iki sıra halinde dizildi ve müziğin başlamasını bekledi. Herkesin yüzüne bir gülümseme getiren neşeli bir melodiydi. Çiftler bir araya gelip sağ ellerini kavradıktan sonra birbirlerinin yanından geçerek diğer taraftaki sırayı oluştururken Iain kaşlarını kaldırıp başıyla onu cesaretlendirdi. Juliet daha önce de bir makara dansı yapmıştı ve bazı farklı ayak hareketleri ve ayak parmaklarının daha fazla gösterilmesiyle benzerdi. Dansın yarısında Iain'in eline uzandığında oldukça iyi ilerlediğini hissetti. Özellikle de Iain onun elini tuttuğunda avuçlarının ne kadar terlediğini düşününce.

Müzik sona erdi ve kadın adamın geniş göğsüne yığılma isteğine direndi. Kız bir şey söyleyemeden, adam elini tuttu ve onu dansçıların uzak tarafına götürdü. Endişeyle etrafına bakındı, hâlâ etrafta dolaşan insanlar olduğunu ve aslında yalnız olmadıklarını gördü.

"Sizi ormana götürüp ırzınıza geçmeyeceğim leydim," diye takıldı ona, arkasına yaslanıp gözlerinin içine bakarak.

"Ah" -yüzünün ısındığını hissetti- "tabii ki hayır. Ben sadece-"

"Namusunuzu korumak. Asil bir amaç." Sesi kadife gibi yumuşak ve derindi. Londra'da bir ev partisinin bahçesinde Lord Ardsley'i öperken nasıl yakalandığını düşününce yüzü daha da ısındı. Kendini bir daha asla böyle bir duruma sokmamalıydı. Ona daha fazla ilgi göstermeden önce gerçeği söyleme ihtiyacı zihninde hızla ve güçlü bir şekilde yükseldi. "Her zaman bu kadar iyi korumadım."

Alnı karıştı ve gözleri karardı. "Hayır mı?"

Başını salladı ve delici bakışlardan uzaklaştı. "Size karşı dürüst olmam gerekiyor. Geçenlerde Londra'da bir balodaydım ve genç bir adam tarafından özel bahçelerde yürümeye ikna edildim. O, uh..."

"O ne yaptı?" Iain'in sesi gergin ve öfke doluydu.

Juliet onunla yüzleşmek için geri döndü. Adamı kılıçtan geçirmeye hazır görünüyordu. Juliet hemen, "Sadece bir öpücük," diye araya girdi. "Ama onu durduramadım. Yakalandık."

"Sana teklif etti mi?" Yüzü hâlâ sertti.

"Evet, öyle yaptı. Ama babam onun teklifini reddetti. Babamın beni elde etmek için umduğu kadar iyi bir konumda değildi." Yere baktı, içi utançla dolmuştu. Babası onaylamadığını haykırmişti - öpücüğün kendisini değil, kendisini öpmesine izin verdiği adamı. Zengin bir kont ya da dükle yakalanmayı seçseydi, bu tamamen başka bir mesele olurdu. Ve annesi onu neredeyse evlatlıktan reddedecekti. Doğrusu, annesinin tokatları yüzünden haftalarca yüzünde izler kalmıştı. Kardeşi onu durdurmak için araya girmeseydi annesinin ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordu. Juliet hatırladıkça ürperiyordu.

Iain'in elleri onun üst kollarını tuttu ve kolları onu sararak kendine çekti. "Seni cezalandırdılar o zaman? Seni buraya mı gönderdiler?"

"Evet." Adamın göğsündeki yünlü ekoseyi derin derin soludu ama rahatını kaçıracağı korkusuyla kıpırdamaya cesaret edemedi.

Adam kıkırdayarak başının tepesine doğru alçak sesle güldüğünde şaşkınlık içinde kaldı. Kadın geri çekildi. "Durumum o kadar komik mi?"

Tekrar kıkırdadı, ağzının bir tarafı onu daha genç gösteren o çocuksu bakışla yukarı kalkmıştı. "Hayır, genç kız. Bu işin ironisi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni burada çok daha büyük bir tehlikenin içine gönderdiler." Gözleri alaycı bir vaatle karardı.

Juliet soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Beni baştan çıkarma konusundaki fikrini mi değiştirdin?"

"Belki de öyle."

Sözleri vücudunda bir heyecan yarattı, göğsünden başlayıp aşağıya doğru yayıldı. Ona bu şekilde bakmaya devam ederse dizlerinin çözülebileceğinden şüpheleniyordu. Onu öpmek nasıl bir şey olurdu? Lord Ardsley'nin zayıf öpücüklerine hiç benzemeyeceğinden emindi. Başına açtığı onca belaya rağmen bundan hoşlanmamıştı bile. Ama Iain ile...

Bakışları kızın dudaklarında gezinirken o da aynı şeyi düşünüyor gibiydi. "Sana ne tür bir öpücük verdi?" Daha da yaklaştı, bakışları kızın yüzünde geziniyor, nefesi kızinkine karışıyordu.

"Korkarım ki... oldukça hayal kırıklığı yarattı." Juliet onun sesindeki boğukluğun derinleştiğini duyabiliyordu.

"Şimdi miydi?"

Başını salladı, aynı anda hem heyecanlanmış hem de dehşete kapılmıştı. Ya yine yakalanırsa? Çok uzakta olmayan bir yerde dans eden insanlar vardı. Muhtemelen kolayca görülebilirlerdi ama Iain bunu umursamıyor gibiydi. Kolu kızın beline dolandı ve onu vücuduyla aynı hizaya getirdi. Başını eğdi, dudaklarını azıcık araladı.

Tam onunkine dokunmuşlardı ki ani bir bağıris ve ardından dörtnala koşan atların sesleri anı böldü. Adamın bakışları karanlık vadinin diğer tarafına kayarken, vücudu onu korumak için önünde durmak üzere hareket etti. Kemerinden uzun, kötü görünümlü bir bıçak çıkardı. İki at görüldüğünde Juliet geri çekildi. Dansçıların durup ayrıldığı vadinin ortasında dörtnala durdular.

Iain onun elini tutarak, "Gel," dedi. Adamların atlarından indikleri orta yere doğru aceleyle ilerlediler.

Genç adamların yüzlerini görebilecek kadar yaklaştıklarında Juliet'in kalbi sıkıştı. Bir şeyler çok yanlış olmalıydı... adamlardan biri onun kardeşiydi.

Juliet'e ulaşır ulaşmaz, "Babam," dedi Ruck, Robert'ın erkek kardeşine taktığı bir lakaptı bu. "Bir saldırı olmuş. Babam bir okla yaralanmış. Hemen eve gelmelisin."

Teyzesinin nefesi kesildi, Fiona'nın rengi soldu ve Juliet'in kalbi göğsünde çarpmaya başladı. "Bunu kim yaptı?"

Ağabeyi etrafta onu dinlemek için toplanan insanlara baktı ve sesini alçalttı. "Alacaklarını tahsil etmeye geldiler, Noel gününe kadar paralarını alamazlarsa hepimizi öldürmekle tehdit ettiler."

"Borç mu? Ölümcül bir yara mı? Onu nasıl bırakabildin?"

Ruck kaşlarını çatı. "Bunu söylemek zor. Ateşi var ama doktor onunla ilgileniyor. Ben kendim gelmezdim ama o ısrar etti. Seni soruyor." Sesini daha da alçalttı. "Seninle evlenmek istiyormuş."

Onun eli mi? Evlilikte mi? Midesi bulandı. Mümkün olduğunca çabuk eve gitmeliydi.

Amcası Clyde onun yanında, "Hemen gitmelisin," dedi. Fiona'ya doğru başını salladı. "Acele et ve eşyalarını topla. Becca, yolculuk için biraz su ve yiyecek." Yorgun, ağır nefes alan atlara baktı. "Atlarımızı sen alacaksın." Kaşlarını çatı. "Sizinle ben de gelirdim ama ihtiyaç duyacağınız kadar hızlı gidecek kadar dayanıklılığım yok. Ama onu sadece siz iki gençle göndermekten nefret ediyorum."

Ruck ona, "Buraya gelirken hiçbir sorunla karşılaşmadık," diye güvence verdi. "Taze atlar çok makbule geçti."

"Evet, ama yine de..." Ruck'a eşlik eden ufak tefek hizmetkâra baktı. "Onu sağ salim evine götürebilseydim kendimi daha iyi hissederdim." Kaşları daha da çatıldı.

"Onlara eşlik edeceğim."

Bütün gözler Iain'e çevrildi. Juliet'in gözleri şok içinde açıldı.

"Edinburgh'da işlerim var ve festivalden sonra güneye seyahat etmeyi planlıyordum. Onlara önce Northumberland'e kadar eşlik etmek ve eve dönerken Edinburgh'a uğramak sadece yolumun biraz dışında olacak."

Clyde Amca'nın yüzü aydınlandı. "MacLeon, çok cömertsin ama teklifini memnuniyetle kabul ediyorum. Yeğenimin senin refakatinde emin ellerde olduğunu bilerek rahat uyuyacağım."

Ruck boğazından bir ses çıkardı ama hiçbir şey söylemedi, sadece uzun boylu MacLeon şefine baktı.

Juliet kendini rahatlamış buldu. Ruck ondan üç yaş küçüktü, on yedi yaşındaydı ve yanında getirdiği hizmetkâr da onunla aynı yaşta görünüyordu ve uykuya dalmak üzereydi. Savaş konusunda yetenekli, araziye ve içindeki tehlikeleri bilen bir erkeğe sahip olmak gerçekten de büyük bir şanstı.

Ona baktı ve gözlerinde kararlılık gördü, kararlılık ve başka bir şey - koruyuculuk mu? Onun gözleriyle temasını kesmeden derin bir nefes aldı. Yanında böylesine bir güç, şiddetli bir sadakat olduğunu fark etmek yeni bir duyuydu. Bu nasıl olabilirdi? Birbirlerini sadece üç gündür tanıyorlardı. Bunu anlamıyordu ama hoşlarına gitsin ya da gitmesin, aralarında inkâr edilemeyecek bir şey vardı.

Bir saat içinde dördü de gecenin karanlığında atlarını sürmeye başladılar.

Dördüncü Bölüm

Soğuk bir rüzgâr Juliet'in saçlarını başının arkasındaki düğümden çözdü ve uzun, siyah demir kapılardan geçip Edinburgh şehrine girerlerken omuzlarında ve yüzünde dalgalanmaya bıraktı. Şehrin eski ve tekinsiz bir havası vardı, her binanın bacasından duman tütüyordu, öyle ki binaların taşları yer yer siyaha dönmüştü. Ama sanki bir ressamın fırçası dumanı yönlendirmiş gibiydi; taştaki desenler beyaz kumtaşına derinlik ve karakter katıyordu. Birbirine bağlı sıra sıra evler, dükkânlar ve barlar ile sokakların büyük köşelerini kaplayan görkemli, gotik katedraller. Zamanda geriye gitmiş olmalıydı, şövalyelerin, ejderhaların ve folklorun çok eski günlerine.

Atı Lisbeth, yiyecek ve dinlenmenin yakında geleceğini hissederek, arnavut kaldırımlı caddede hevesle tırıs kalktı. Sol taraflarında, yüzyıllardır orada duran müthiş bir askeri kale olan Edinburgh Kalesi duruyordu. Eski bir volkanın tepesine inşa edilmiş olan kalenin taşları sanki volkanın içinden fıskırmış gibi topraktan yükseliyordu. Juliet gözlerini siper etti, bakışları birçok binanın ve duvarın üzerinde gezindi. Iain onlara orada artık bir askeri güç olduğunu söylemişti. Kraliçe Anne'i ve şimdi de I. George'u destekleyen bir milis... Babasının Jakoben eğilimleri ortaya çıkarsa, bu bir tehdit ve düşman olarak görülecekti. Iain onlara kaleden ve Kraliyet Yolu'nun doğu ucunda, soyluların Kraliçe'nin Daireleri'nde ikamet ettiği bir başka devasa - ama daha modernize edilmiş ve içinde yaşanan- kale olan Holyrood Sarayı'ndan uzak duracakları konusunda güvence vermişti. Ancak bu tür şeyleri görmenin zamanı değildi. Üç günlük zorlu yolculuğun ardından kısa bir dinlenme ve çok ihtiyaç duydukları erzakları stoklamak için Edinburgh'daydılar.

Şehrin derinliklerine doğru ilerledikçe Juliet daha da büyüleniyordu, her ne kadar birçok bacadan çıkan ve havayı keskin bir turba kokusuyla dolduran duman burnunu yaksa da. Aynı anda hem korkunç, hem ürkütücü, hem de çarpıcıydı.

"Biz buradayken koyunlarına bakar mısınız?" Juliet, atları yan yana yürümek için yavaşladığında Iain'e sordu.

"Hayır, oyalanmayacağız, genç kız. Döndüğümde bunun için zamanım olacak."

Son günlerde onunla pek konuşmamıştı. Gerekli duraklamalar dışında hiçbiri pek bir şey konuşmamıştı. İki kez, açık havada ve küçük bir ateşin etrafında daire şeklinde birkaç saat uyumuşlardı. Durdukları diğer zamanlar, sularını doldurmak ve bacaklarını esnetmek için bir dereye ya da göle rastladıklarında oluyordu. Attan inip yürümeye çalıştığında Juliet'in vücudundaki her kas ona bağıırıyordu. Fiona'yla her gün ata bindikleri için minnettardı, yoksa bu kadar uzun bir yolculuğa asla ayak uyduramazdı.

"İşte." Ian onlara kısa sürede dikleşen dar bir yoldan aşağı dönmelerini işaret etti. Biraz ilerledikten sonra onları, atlarını beslemek ve bakımlarını yapmak için para ödeyebilecekleri bir fayton kulübesinin arkasına götürdü.

At arabası evinin yanında uzun bir ortak odası olan bir pansiyon vardı. Dört sandalyeli bir masa buldular, içeri girip otururlarken Juliet saçlarını düğümler gibi yaptı. Ev sahibi elinde dört fiçıyla geldi ve fiçıları çabucak doldurdu.

"Bugün etli börek var." Iain'e doğru eğildi. "İstersen ekmek siperleri alabilirsin."

"Evet, dört tane lütfen. Yatakları müsait mi? Yolculuğumuza devam etmeden önce birkaç göz kırpmayı hedefliyoruz."

Adam masanın etrafından dördüne baktı. "Bir yatak, ama hanımefendi için bir şeyler ayarlayabilirim. Nereye gidiyorsunuz?"

"Hanımefendi İskoçya'daki kuzenlerini ziyarete gitti. Northumberland'e güvenli bir şekilde geri dönmesi için görevlendirildik."

"Oh, Northumberland, şimdi mi? Duyduğuma göre orada bazı sorunlar varmış. Şu Jacobean işlerinden biri." Döndü ve yere tükürdü. Juliet başını çevirdi.

"Evet, duyduk. Oraya seyahat etmeyeceğiz. Varsa bir parça peynir işimizi görür." Konuyu değiştirdi ve adam onun emrini yerine getirmek için koşturmaya başladı.

Iain masanın altından uzanıp elini sıktığında Juliet rahat bir nefes aldı.

Birkaç dakika sonra, onlar etli böreklerine dalmışken, bir düzine kadar asker hana girdi. Juliet, Iain'in bedeninin yanı başında gerildiğini hissedebiliyordu. Bakışları askerleri süzdü ve sonra onlara sırtını dönüp mırıldandı, "Bitirin beyler, yataklarımızı bulma vakti geldi." Kardeşine doğru eğildi ve sakın bir sesle, "Siz buradaki yatağı alın. Üç saat dinlenin, sonra gelip sizi alacağım. Kız kardeşinize yakınlarda dinlenecek bir yer bulacağım."

Yemeklerini aceleyle bitirdiler, Ruck ve hizmetkârı Joseph kendilerine verilen odaya gitmek üzere merdivenlerden yukarı çıktılar. Iain Juliet'i birkaç dakika daha yanında tuttu, sırtları askerlere dönüktü ve bir eli masanın altında Juliet'in üzerindeydi. Konuşmaları dinlediler ve "Yakubi pisliği" sözlerini birden fazla kez duydular. "Başını eğ ve beni takip et," diye fısıldadı.

Başını salladı ve pelerininin kapüşonunu başının üzerine çekti.

Iain, onları askerlerin yanına götürecek olan ana kapıya doğru gitmek yerine, onu elinden tutarak ortak salonun arka tarafına, mutfığa doğru götürdü. Kimseye bir şey söylemeden onu kalabalık mutfaktan geçirip arka kapıdan çıkardı ve sonra yanına çekti. İki yanında çok katlı binaların sıralandığı dar ve küçük bir ara sokaktaydılar.

"Nereye gidiyoruz?" Juliet fısıldayarak yoksul, kalabalık lojmanlara ve loş ışıklı sokağa baktı, yolun yanında bir kanalizasyon akıyordu.

"Biraz dinlenebileceğimiz güvenli bir yer biliyorum. Bu yolun hemen aşağısında." Elini tuttu ve onu engebeli kaldırım taşları üzerinden mavi kapılı bir binaya götürdü. Kapıyı çalmadan içeri girdi ve Juliet de hemen onu takip etti, ani karanlıkta gözlerini kırıştırarak gözlerini ayarladı.

Mutlu bir çığlık ve ardından bir kadın kendini onlara doğru iterek Juliet'in ayağına bastı.

"Ah," diye ciyakladı Juliet.

Kadın onu zar zor fark etti. "Iain, sevgilim Iain. Neden bizden bu kadar uzak kaldın?" Kadın onu dudaklarından öptü ve ardından kısık bir kahkaha attı.

Iain silahsız bir gülümsemeye onu kendisinden uzaklaştırdı. "Molly, seni gördüğüme sevindim genç kız. Bu Leydi Lindsay. Onu sağ salim evine götürmek için gönüllü oldum ve yola çıkmadan önce birkaç saat dinlenmek için bir yatak işimize yarayabilir. Bir şey ister misiniz?"

Molly Juliet'e iğrenç bir böcekmiş gibi baktı.

"Daniel nerede? Evde mi?"

Molly bunu elinin tersiyle itti. "O kocam günün bu saatinde asla evde olmaz. Nasıl olduğunu bilirsin." Tekrar Juliet'e baktı. "O uyurken kalıp bana eşlik edersen, ne yapabileceğime bakarım." Iain'e kaşlarını kaldırdı.

Kimdi bu kadın? Bir cilveleşme mi? Eski bir sevgili mi? O evli bir kadındı. Juliet aralarındaki ilişkinin ne olabileceğini anlayamıyordu.

"Doğruyu söylemek gerekirse, onun yanında yerde yatmayı düşünüyordum." Juliet onun sesindeki yolculuk yorgunluğunu duydu. "Neredeyse üç gündür yoldayız ve yola devam etmeden önce birkaç göz kırpmaya hayır demem."

"Ah, seni zavallı. Tamam o zaman, beni takip et."

Onları dar bir taş merdivenden üçüncü kata, kısa bir koridordan aşağıya, içinde bir yatak, üzerinde mum bulunan bir masa ve duvarda birkaç kanca ile yanlarında bulutlu bir ayna bulunan küçük bir odaya götürdü. "Eşyalarını oraya as. Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun." Son cümleyi Iain'e doğru şarkı söyleyerek söyledi.

Iain kapıyı kapattı, yüzü kırmızının belirgin bir tonundaydı. "Kimdi o?"

"Kocası eski bir arkadaş, çocukluktan. Benimle yakınlaşmak için onunla evlendiğini iddia ediyor ki ben buna inanmıyorum."

"Bilmiyor musun? Az önce neredeyse kendini sana doğru attı."

"Bu onun tarzı."

Juliet bir "mırıltı" çıkardı ama tartışamayacak kadar yorgundu. Zaten bu onu ilgilendirmeydi.

Kürk pelerinini kancaya astı ve yatağa oturdu. Mmmm, kuş tüyü yastıklar ve temiz çarşafarla gerçek bir kuş tüyü yatak -cennet. Ayakkabılarını çıkarırken Iain'in dış paltosunu silkip kendisinininkinin yanına astığını gördü. Başını arkaya yasladı, gözlerini kapadı ve gerindi. Gözleri yorgun görünüyordu ve Juliet onun hakkında kötü düşündüğü için vicdan azabıyla doldu. Daha minnettar olmalıydı, özellikle de koç evindeki o adamları duyduktan sonra. Kardeşi ve hizmetkârları orada işler çirkinleşirse ne yapacaklarını bilemezlerdi. Sadık rehberlerinin sert zeminde uyuduğu düşüncesinden nefret ediyordu.

"Eğer yatakta uyumak istersen şu uçtaki battaniyeyi rulo yapıp aramıza yerleştirebiliriz."

Gözlerini onunkilere dikmiş, bu fikri tartıyordu, sonra ağzı yarım bir sırıtişla kıvrıldı. "Demek baştan çıkarıcı bir kadınsın, öyle mi?"

Juliet bir kahkaha attı. "Molly gibilerle karşılaştırılmak istemem ama..." O da sırıttı ve Molly'nin İskoç brogue'unu taklit etti, "Not alıyor olabilirim, *Iain*."

Ona ilk kez kendi adıyla seslenmişti ve her nasılsa bu Molly'nin onun adını söylediği gibi çıkmamıştı. Her zaman konuştuğu gibi, sadece daha da boğuk bir şekilde, ona karşı olan hisleri sözcükleri bağlayarak, onları alçak ve hışırtılı, zengin ve arzulu hale getirerek çıkmıştı. Yüzü ısındı.

Iain inledi, yataktan bir yastık ve yatağın ayak ucundan fazladan battaniye aldı ve yere uzandı. Juliana yatağın kenarından eğilip ona baktı ve Iain'in yukarı doğru yükselen eteğini düzelttiğini gördü.

ve battaniyeyi uzattı. Adam ondan uzaklaştı ve kadın iç çekip gözlerini kapatarak tekrar uzandı.

"Sen ondan çok daha güçlüsün, genç kız." Sesi daha da kısıldı, sanki her an uykuya dalacakmış gibi. Sonra mırıldandı: "Benim gibiler için fazla güçlüsün."

Gülümsedi ve hiç olmadığı kadar mutlu ve bitkin bir halde uyuyakaldı.

Dörtlü Lindsay topraklarının ve Eden Place'in hemen dışındaki küçük Ennis köyüne doğru ilerlerken akşam olmak üzereydi. Juliet köyü taradı, evlerin kötü durumunu ve evlerinden ve dükkânlarından çıkan köylülerin gergin yüzlerini fark etti. Dörtlüleri asık suratlar ve bağırışlarla karşılandı: "Bize ne olacak hanımım?" Ve, "Babanız, hanımefendi, hala hayatta mı? Ağır hasta olduğunu duyduk."

Juliet kardeşine doğru bir bakış fırlattı. Ruck'ın kaşları çatıldı. "Senin için ayrıldığımda ok yarası iyileşiyordu. Belki de enfeksiyon kapmıştır. Acele etmeliyiz."

Dar sokakta hızla ilerlediler ve Lindsay malikânesinin demir kapılarına geldiler. Joseph kapıları açmak için atından indi.

Iain onun yanına geldi ve alçak sesle, "Leydim, dua etmeliyiz. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz ama Tanrı her şeyi biliyor ve bizimle birlikte."

Juliet nabzının hızlandığını hissetti. "Korkarım sizi uyarmalıyım... ailem, Tanrı'nın lütfunu kazanacak türden değiller. Clyde Amca ve Becca Teyze gibi değiller."

Iain ona nazikçe gülümsedi, gözleri sıcaklıkla doluydu. "Hiçbirimiz Tanrı'nın lütfunu hak etmiyoruz - bu onun dilediği kişiye vermeyi seçtiği bir armağandır."

"İyi ya da kötü olmanız önemli değil mi?"

"İyi ve kötü olanlar için, bu alem için önemlidir, evet. Ama Tanrı insanların kalplerini görür ve bizim kavrayamayacağımız bir bilgelikle yargılar.

İşte bu yüzden O'nun yollarına güvenmeliyiz."

Hizmetçi atına yeniden binerken Juliet bu düşüncenin aklına yerleşmesine izin verdi. Ruck kapılardan geçmeye başladığında Juliet onu durdurdu. "Bir dakika, Ruck. MacLeon dua etmek istiyor."

Kardeşi ürkmüş görünüyordu ama atını dizginledi. Hepsî başlarını eğdi.

"Sevgili Babacığım." Iain'in derin sesi bu sözleri çok sevilen bir ebeveyn söyleyebilir gibi söyledi. "Kendi anlayışımıza güvenerek değil, Lord Lindsay ve önümüzde duran bu zorluklarla ilgili olarak Senden bilgelik ve rehberlik dileyerek huzuruna geldik. Senin isteğinle Lord Lindsay'ı güçlendirmen ve yaralarını iyileştirmen, ona yol göstermen ve onu düşmanlarından koruman için dua ediyoruz. Dua et, bize gelecek olan her şeye dayanma gücü ver. Amin."

"Amin," diye yankılandı hepsi.

Juliet garip bir sükûnet hissetti ve giderek derinleşen bir saygıyla Iain'e baktı. Daha önce bir adamın, özellikle de soylular sınıfından böylesine güçlü ve kudretli bir adamın, başkalarının önünde ne yapacağını bilmediğini ve yardıma ihtiyacı olduğunu itiraf ettiğini hiç duymamıştı. Bu, ondan bir şey götürmek yerine, onu daha da lider, güçlü ve cazip gösteriyordu.

Juliet'in büyüdüğü saray gibi eve giden uzun taş patikadan aşağı indiler. Pembe granitten yapılmış üç katlı yapının her katında yedi büyük pencere vardı; ikisi ön sütunlu cephenin iki yanında, üçü de çift kapının üstünde ortada yer alıyordu. Bir uşak dışarı çıktı ve atlarını aldı, sanki gözlerinin içine bakamıyormuş gibi yüzü eğikti. Yusuf atlarla birlikte ahıra doğru gözden kayboldu.

Juliet geniş taş merdivenlerden ön kapıya koştu ve adamlar hemen arkasından içeri girdi.

"Tanrıya şükür, buradasınız." Uzun zamandır hizmetçilik yapan Nettie, üçüne karşı göstermelik bir reverans yaptı ve aceleyle yoluna devam etti. "Baban son nefesini veriyor. Acele edin lordlarım, leydim." Iain'e genişleyen gözlerle baktı, ekosesini ve iri gövdesini inceledi.

"Nettie, bu İskoçya'dan MacLeon Klanı'nın şefi. Bize eve kadar rehberlik etme nezaketini gösterdi. Ruck ve ben babamı görürken sen de onu rahat ettirir misin?"

Hizmetçi başıyla onayladı.

"Annem nerede?" Ruck, büyük giriş holünün sol tarafındaki dolambaçlı merdivene doğru ilerleyerek sordu.

"Tanrı bilir. Çürük kokusu başladığından beri babanın yanına bile yaklaşmadı. Yara korkunç bir şekilde sızıyor."

"Leydi Lindsay." Iain'in sesi onu durdurdu. "İsterseniz babanızı görmek için size eşlik edebilirim. Savaş yaraları hakkında biraz bilgim var ve doktorun onun için ne yaptığını görmek isterim."

Juliet onları takip etmesi için ona el salladı. "Tabii ki. Beni takip edin."

Üç kat merdiven çıktı ve uzun, gölgeli bir koridora indi. Juliet burayı Iain'in görmesi gerektiği gibi görüyordu; perişan ve bakımsız, halılar eski ve yıpranmış, eskiden tabloların asılı olduğu duvarlar çıplak, duvarlardaki aplikler paslı ve isliydi ama bu konuda utanmak pek işe yaramıyordu. Babası iyi bir malikâne yöneticisi değildi, eğer gerçek biliniyorsa, onları yıkıma sürüklemişti ve etraflarındaki yalın gerçekleri gizlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kapıyı açmadan önce babasının hastalığının kokusunu alabiliyorlardı. Juliet kolunu burnuna siper etti ve kapıyı açtı. Babası dört direkli büyük yatakta yatıyordu, yatak asmaları dulların yanına çekilmişti. Ruck boğazından bir ses çıkardı ama Juliet'in elini tuttu ve onunla birlikte babasına doğru yürüdü.

Babası onların yaklaşma sesleri üzerine başını çevirdi. Juliet bocaladı, boğazından bir çığlık geldi. Çok zayıf, çok solgun ve yeşilimsi bir renkte görünüyordu. Bakışları babasının omzuna gitti; bir çeşit lapayla kaplı bir deliğin etrafındaki kızgın kırmızı şişlikten çürümüş et sızıyordu. Sığ nefesler alıp onun yanına gelirken midesi bulandı.

"Baba, ne oldu?"

Babası başının üzerinden Iain'e baktı ve kaşlarını çatı, ama sadece bir anlığına, sonra da, "Tam zamanında geldin. Gördüğünüz gibi... Ben ölüyorum. James tahtı bensiz geri almak zorunda kalacak."

Devrik kralı ölüm döşegindeyken nasıl düşünebildiği, onun için düşünmeye değmezdi. "Enfeksiyon mu?"

Babası küfretti ve sonra hırıltılı bir şekilde nefes almak için öksürdü, ciğerlerindeki tıkırtı hiç de iyi değildi. "Kanlı enfeksiyondan kurtulmaya çalışırken beni kan kaybından öldürdüler ama vücudumu ele geçirdi. Sıkıca kavradığını hissedebiliyorum. Çok uzun sürmeyecek."

"Baba," dedi Ruck kırık bir sesle.

Babasının bakışları önce ağabeyine, sonra da onu görmezden gelerek tekrar ona döndü. Kaşlarını çatı. "Senin tek umudun zengin bir evlilik. "Senin" -nefes nefese kaldı ve sonra toparlandı, kararlılık gözlerini aydınlattı- "o lanet balodaki fiyaskodan sonra çok az umudumuz vardı, ama seni almaya istekli bir adam buldum." Nefes almak için tekrar durakladı. "Lord Richard Malcolm." Bu ismi söylerken sesinde ateşli bir neşe vardı.

Juliet'in kalbi dondu. Konuşamıyordu. Kapalı gözlerinin ardında Lord Malcolm'un yüzü belirdi. Boncuk gözleri ve uzun, sivri burnu olan sert, ince bir yüz. En az altmış yaşındaydı ve Jacobean bağınaz ve zalim bir efendi olarak tanınıyordu. Üçüncü karısı sadece iki yıllık bir evlilikten sonra intihar etmişti. Juliet babasının böyle bir şeyi düşünebileceğine bile inanamıyordu. Dizlerinden başlayan bir titreme vücuduna yayıldı. Yere yığılmaya başladı ama Iain onu yakaladı ve tek koluyla dik tuttu.

"Baba, hayır," diye haykırdı, "ben asla-"

"Yapabilirsiniz ve yapacaksınız!" diye bağırdı babası, hepsini şok ederek. "Eğer yapmazsanız, Noel günü hepiniz her şeyinizi kaybedeceksiniz. Annenizin, erkek ve kız kardeşlerinizin yaşayacak hiçbir yeri olmayacak. Borçlular hapisanesinde köle ya da mahkûm olacaklar. Juliet, başka seçeneğin yok. Ona çoktan söz verdim. O zaten borçları ödedi!"

Juliet başını salladı ve geri çekildi. "Hayır, yapamam."

Babası yastığına yaslandı ve gözlerini kapadı. "Başka seçeneğin yok," diye fısıldadı. "Bırak beni."

Juliet döndü ve odadan kaçtı.

Beşinci Bölüm

Akşam yemeği sade bir olaydı.

Sade bir yemek odasında sade dekorasyonlar. Sade bir masa üzerinde sade yemekler.

Kurşuni kalpler sert yüzlerde beliriyor. Gerçekten de sade bir olay.

Iain, Juliet'i kapıp İskoçya'daki evine götürmemek için daha önce ettiği duayı tekrarladı. Onu oraya götürdüğünde onunla ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu. Onunla evlenmek mi? Bir erkek olarak büyük bir kısmı onu karısı olarak istiyordu ama eve bir İngiliz gelin getiremezdi. Klanı onu hoş görmezdi ve onların onayı olmadan hayatı bu oda kadar sade olurdu. Yine de kızın kül rengi yüzüne bakarken, onu bu Lord Malcolm'a nasıl bırakabileceğini düşündü. Kendisinin de canavar olduğunu duyduğu bir adama. Son bir saatini salonda Ruck'la birlikte geçirmiş ve ona daha da fazlasını anlatmıştı. Juliet için hayal bile edemeyeceği bir kaderdi bu ama yine de duygularıyla hareket etmemeliydi. Beklemeli ve Tanrı'nın kaçış yolunu dinlemeliydi. Bu daha önce de uygulamak zorunda kaldığı hassas bir dengeydi ama işin içinde bir kadın -bu kadın- olunca, şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha zor geliyordu.

"Juliet'imizi güvenli bir şekilde eve götürdüğün için sana tekrar teşekkür etmeliyiz MacLeon. Ruck'ı sadece bir hizmetkârla göndermekten korkuyordum ama gördüğünüz gibi zor zamanlar geçirdik ve başka kimsemiz yoktu," dedi Juliet'in annesi yüzünü buruşturarak.

Iain malikânede sadece bir avuç hizmetçi görmüştü ve onun sözlerinden şüphe etmek için hiçbir nedeni yoktu. "Benim için bir zevkti," diye alçak sesle cevap verdi.

"O zaman doğrudan İskoçya'ya dönelim mi?" Etinden küçük bir ısırık aldı ve uzun süre çiğnedi. Juliet'in annesi Hermione

Kırılmış sarı saçları, incecik vücudu ve aynı derecede ince bir sesi vardı. Juliet'in küçük kız kardeşi Claire'in görünüşü ve hareketleri annesininkine benziyordu ama yine de gençliğin ışıltısını taşıyordu; Juliet ise babasının daha zengin renklerini ve gür kıvrımlarını miras almıştı. Juliet'in yemeğini aktif ve doyurucu birinin coşkusuyla yediğini, ancak kıvrımlı vücudunun yetişkin bir kadıninki gibi olduğunu fark etti. Ağır fiziksel işlerden kaçınmayan ama giyinip kuşanıp balo ya da operadaki herhangi bir erkeğin gözlerini üzerinde toplayabilen bir tipti, özellikle de o kadife gibi sesiyle konuştuğunda. Adını nasıl söylediğini düşünmek bile kanının yemek masasına uygun olmayan yerlere hücum etmesine neden oldu. Düşüncelerini başka bir yöne, annesine cevap vermeye zorladı.

"Edinburgh'da halletmem gereken bir işim var, sonra da eve döneceğim."

"Juliet bana evinizin dağlık bölgede olduğunu söyledi. Uzak bir bölge mi?"

"Evet, ve dünyanın en güzel yeri. Loch Duich'teki bir ada üzerine inşa edilmiş bir kale olan Eilean Donan bana miras kaldı. Doğu ve kuzeydeki dağlarla birlikte üç gölün birleştiği yerde yer alıyor."

"Dağlık bölgelerde Jacobean sempatizanları yok mu?" Hermione onun şiirsel betimlemesini görmezden gelerek sordu.

"Evet. Bunlar var, hanımefendi."

"Sen onların arasında değil misin?" İnce kaşları alnının yarısına kadar kalktı.

"Ben daha çok topraklarımı ve halkımın durumunu iyileştirmeyi düşünüyorum." "Ama kesinlikle bir tarafınız var. Katolik misiniz?"

"Ben Hristiyan unvanını tercih ederim." Konuyu "Hristiyan" kelimesine getirmek üzereydi.

Hizmetçi odaya daldığında sohbet daha az uçucu bir hale gelmişti. Gözyaşları buruşuk yüzünden aşağı akıyordu.

"O öldü leydim. Lord Lindsay öldü."

Juliet, Iain, ailesi, bazı hizmetkârlar ve köylüler babasının defnedildiği mezarın etrafında dururken, şiddetli bir rüzgârla birlikte yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Din adamı Mezmurlar'dan bir bölüm okudu ama Juliet bu sözlerden pek de teselli bulamadı. Tek düşünebildiği iki kelimeydi.

Noel günü.

Evlerini kurtarmanın bir yolunu bulmalı ve Lord Malcolm'a borcunu ödemeliydi; Lord Malcolm'un, evlenmesi karşılığında babasının yüklü borçlarını ödediğini öğrenmişti. Ne yapmalıydı? İki aydan kısa bir süre kalmıştı.

Annesinin o sabah söylediği sözler aklından çıkmıyordu. Juliet gözlerini kapadı ve annesinin öfkeli yüzünü gördü. Sert ve öfkeliydi... ağlıyor ve onu azarlıyordu.

"Keşke sana söylediklerimi yapsaydın. Her şeyi mahvettin."

Annesinin uzun, ince saçları bir an için eğik başını örttü, sonra kırıışık bir eliyle saçlarını geriye taradı, başını kaldırdı ve Juliet'e öyle bir nefretle baktı ki, Juliet'in bütün nefesi kesildi. Geriye doğru bir adım attı, annesinin yatak odasında olmak istemiyordu, yatağın etrafındaki o kalın şamdan yatak örtüleri ve ışığı engelleyen ağır perdeler.

O ne yapmıştı? Yakışıklı bir yabancıyla bir öpüşme onu gerçekten mahvetmiş miydi? Haksız ve imkânsız görünüyordu ama başta annesi olmak üzere herkes buna ikna olmuş görünüyordu.

Mahvolmuş.

Artık kimse onu istemezdi. Hepsinin söylediği buydu. Doğru muydu?

Şimdi babasının mezarı başında duruyor ve Iain'in duasını düşünüyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla bunu tekrarlardı. Eğer Tanrı ona yardım eder, bir mucize gerçekleştirir ve onu bu korkunç kaderden kurtarırsa, O'nun kendisine olan sevgisinden bir daha asla şüphe duymayacaktı. Ama bu imkânsız görünüyordu.

Başını kaldırdığında atların nal seslerini duydu ve döndü. Uzun siyah pelerinli iki adam, geniş kenarlı şapkalarından yağmur damlayarak onlara doğru ilerliyordu. Juliet gözlerini kıstı, yüreği ağzına geldi.

Yüzleri netleşince midesi bulandı. Lord Malcolm. Hızla babasının mezarına doğru döndü. Bunu ona nasıl yapmış olabilirdi? Ailesi çok bencil, sevgisiz... Vücudu korku, dehşet ve öfkeyle titredi.

"Sus, genç kız," Iain'in sesi kulağının dibinde derinden geliyordu. "Seni almalarına izin vermeyeceğim." Yaklaştı, kızın elini koluna koydu ve büyük, sıcak elini onunkinin üzerine yerleştirdi, yağmur kollarını ıslatıyordu.

Iain'in yoğun mavi gözlerine baktı. Yapmaz mıydı? Onu korumak için gerçekten ne yapabilirdi? Yasal olarak bağlıydı. Ama yine de göğsünde bir umut belirdi. Belki de kaçabilir, Clyde Amca ve Becca Teyze'nin yanına dönebilir ve İskoçya'da sessizce yaşayabilirdi. Bunu düşünürken bile bakışları Ruck'a, Claire'e ve annesine kaydı. Sokaklara atılacaklar, muhtemelen borçlular hapishanesine gireceklerdi. Bunun olmasına izin veremezdi, annesiyle aralarında çok az sevgi olsa da. Claire daha on dört yaşındaydı ve Ruck da erkek olmanın eşiğindeydi. Babalarının yaptıkları yüzünden acı çekmelerine izin veremezdi. Ama Lord Malcolm'la da evlenemezdi. Bu düşünülemezdi.

Lord Malcolm ve yanındaki adamın attan inip annesine doğru yürüdüklerini görmekten çok hissetti ve duydu. Rahip duasını bitirmişti ve tüm gözler Lord Malcolm'un ince gövdesinin Juliet'in tüylerini diken diken eden yüksek, aşırı kültürlü bir sesle özürlerini mırıldanarak annesine doğru eğilmesini izliyordu. Sonra Juliet'e döndü ve siyah pelerini rüzgârla savrulan Azrail gibi ona doğru ilerledi.

Juliet içgüdüsel olarak Iain'in kolunu sıkıca kavradı ve onun yanına yaklaştı. Lord Malcolm'un yüzü derin bir kaş çatmayla gerildi. Iain ile uzun bir süre göz göze geldikten sonra Juliet'e doğru eğildi.

"Leydim, babanızın ölümü için en içten taziyelerimi sunarım. Yıkılmış olmalısınız."

"Evet lordum, birçok nedenden dolayı."

Kaşları çatıldı ve gözlerinden zehir fişkırdı. "Arkadaşını tanıştırmayacak mısın?"

"Bu, Eilean Donan'daki MacLeon Klanı'ndan MacLeon. Kardeşimle bana eve kadar eşlik etme nezaketini gösterdi."

İki adam tekrar birbirlerine baktı. "Nezaket dostlarımız için değerli bir erdemdir, öyle değil mi? Gerçi bu düşüncenin onu yönlendirdiğinden şüpheliyim. Sadakat ise..." öksürerek hırıldadı. "Arkadaşlarımdan ve özellikle de karımdan bu konuda ısrar ediyorum." Boncuk bakışları tekrar Iain'e döndü. "Ellerini *nazikçe* nişanlımın üzerinden çek."

Juliet'in annesi araya girmek için acele etti. "Lordum, hepimiz bu yağmurdan kurtulalım ve planladığımız akşam yemeğine katılalım." Kadın Lord Malcolm'un kolunu tuttu, Lord Malcolm bu hareketi görmezden gelerek hemen elini çekti ve sonra hepsini malikâneye doğru yönlendirdi.

Juliet, ön girişe doğru ilerlerken Iain'in kolunu sıkı sıkı tutuyordu. Lord Malcolm ondan herhangi bir sadakat görmeyeceğini biliyor olabildi.

Hepsi ellerinden geldiğince kurulandıktan sonra salonda, iki şöminenin yanında yeniden toplandılar ve yemek son rötuşlarını yaparken ısınmaya ve kurulanmaya çalıştılar. Juliet sıcak şaraptan bir yudum aldı ve eteklerinin arkasındaki en nemli kısmı ateşe doğru çevirdi. Iain onun yanından ayrılıp odanın diğer tarafındaki adamlara katıldı, "Korkma," diye fısıldadı ve elini cesaretlendirici bir şekilde sıkı.

Iain gider gitmez annesi ona, "Bu birlikteliği mahvetmene izin vermeyeceğim, Juliet," diye tısladı.

"Onunla evlenmeyeceğim."

"Yapmalısın. Eğer reddedersen hepimize ne olacağı hakkında bir fikrin var mı? Lord Malcolm'un bahçedeki o tecavüzden sonra senin için teklifte bulunan tek kişi olması senin hatan."

"Bir öpücük pek-"

"Bana toplumun kurallarından bahsetmeye kalkmayın, genç bayan. Çok sayıda zengin erkekle birlikte olabildin ama her türlü şansı yok ettin-" Gözyaşlarına boğulmaya hazır görünüyordu ama sonra toparlandı. "Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsunuz? Bu kadar kalpsiz olduğumu mu sanıyorsunuz? O cimri ve zalimdir. O

Damat olarak ilk tercihim değildi, bunu söyleyebilirim ama hepimizin yatağını yaptınız ve şimdi o yataklarda yatmak zorundayız."

Annesi nasıl böyle şeyler söyleyebilirdi? Juliet gözlerinin yaşardığını hissetti ve onları geri itti. Sadece küçük bir öpücüktü. Gerçekten zevk bile almamıştı, sadece o anın merakının onu alıp götürmesine izin vermişti. Ne yapmıştı ki? Belki de bu yüzden Iain, aralarında bariz bir çekim olmasına rağmen, ikisi arasında bir birliktelikten bahsetmemişti. Bu ve onun İngiliz olduğu gerçeği. Başından beri lanetlenmişlerdi.

Bakışları, odadaki en uzun boylu adam olan, uzun, koyu sarı saçlarını arkadan bağlamış ve kırmızı tartan eteğini gururla giyen adamın durduğu yerde gezindi. İskoç eteği giyen bir adamın bu kadar çekici olabileceğini hiç düşünmemişti ama öyleydi -özellikle de salonda duran diğer erkeklerle kıyaslandığında. Neredeyse nefesini kesecekti.

O görkemli görüntüyü karanlık, zayıf Lord Malcolm'la karşılaştırınca midesi bulandı. *Yüce Tanrım, o adamla evlenemem! Bana yardım et, lütfen!*

Hizmetçileri içeri girdi ve akşam yemeğinin servis edileceğini duyurdu. Erkekler genellikle koluna girerek yemek odasına kadar eşlik edecekleri bir kadın seçerlerdi. Juliet hem Iain'in hem de Lord Malcolm'un kendisine doğru geldiğini görünce paniğe kapıldı. Ağabeyi yanından geçerken, daha fazla çatışmayı önlemek için hemen onun koluna atladı. "Bana eşlik et, Ruck."

Ruck, Lord Malcolm'un yüzündeki çatık kaşları fark etti ve sırtıttı. "Benim için zevkti, kardeşim." Sanki etekleri tutuşmuş gibi onu odadan dışarı fırlattı. "Onunla evlenemezsin, biliyorsun."

"Biliyorum!" diye fısıldadı. "Ama ben ne yapacağım?"

"Bir varisle evlenmeliyim, o zaman kendini feda etmek zorunda kalmazsın."

"Çok gençsiniz ve ayrıca böyle bir maçı ayarlamak zaman alır, zamanımız da yok."

"Bir mirasçıyı kaçıran bir adam duydum. O ve arkadaşları onu yatağından kaçırıp Gretna Green'e götürmüşler ve onunla evlenmişler.

Ailesi daha evden çıktığını bile anlamadan. Belki de böyle bir maceraya susamış genç bir bayan bulabilirim." Bu düşünceyle sırtışı genişledi.

"Ruck, saçmalama. Genç hanımın babasının bu şartlar altında Lord Malcolm'a olan borcumuzu ödeyecek durumda olacağından şüpheliyim."

Omuz silkti ve annesinin masasının başına doğru onun için bir sandalye çekti. "Sanırım olmaz. Bekle." Iain'e doğru başını salladı. "MacLeon senin için deli oluyor. Neden onu kaçırmıyoruz? Bunu bu gece, o uyurken yapabiliriz."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Juliet içinde bulunduğu vahim duruma rağmen yarım bir kahkaha attı. Iain'e yapmak istemediği bir şeyi yaptırabilecekleri düşüncesi hayal bile edilemezdi.

"Teşekkür ederim, abla. Yemek sonrası içkisine annemin kullandığı afyondan biraz koyabiliriz. Ben onu erkenden yatmaya ikna ederim, sen de kalıp yaşlı Malcolm'u oyalarsın, herkes uyuduktan sonra da onu arabaya bindiririz. Eğer zorlarsak Gretna Green'e üç saatte varabiliriz. Tam zamanında uyanacak ve yeminini edecek.

."

"Peki neden yemin edeceğini düşünüyorsun? Eğer beni gelini olarak isteseydi sorardı."

"Hayır, senin için havalara uçuyor, bunu herkes görebilir. Sadece İngiliz bir eş fikrini aşmak için biraz dürtülmeye ihtiyacı var. Neden, eğer zorlandıysa, klanı ona çok kızamaz, değil mi?"

Küçük bir dürtme. Kendisiyle evlenmesi için tehdit edilmesi, kandırılması ya da hatta dürtülmesi gereken bir koca ister miydi? Klan onu affedebilirdi ama reislerini elde etmek için böyle bir entrika çevirdiğini öğrenirlerse onu asla affetmezlerdi. Böyle şeyler düşünmek bile gülünçtü.

"Ruck, otur. Ne yapıyorsun, kardeşine böyle fısıldıyor musun?" Annelerinin bakışları ikisini de küçümsüyor, Juliet'in yüzünün utançla ısınmasına neden oluyordu. Ruck masanın diğer ucundaki sandalyesine kaydı, ama dikkatini başka bir yere çevirmeden önce ona göz kırpmadan önce değil.

Juliet önündeki yemek tabağına baktı ve bir eliyle ağzını kapattı. Gözlerini kapadı, nefesi göğsünde ağırlaştı, etrafındaki parlak sohbet gürültülü ve rahatsız ediciydi. Yatak odasının sessizliğini özlemişti, taş zemin dizlerine sert ve keskin geliyordu. Kendini diz çökmüş dua ederken hayal etti.

Tanrı mı? Olabilir mi? Bu garip ve umutsuz fikir cevap olabilir mi? Olamazdı, ama yine de... Bana yolu göster.

Altıncı Bölüm

Iain, Ruck'a başıyla selam verdi ve Ruck'ın Northumberland'in en iyi birası olduğu konusunda ısrar ettiği fıçıdan bir yudum daha aldı. Delikanlı onu yarın ayrılmak için fincanlarına fazla mı daldırmaya çalışıyordu? Ona Edinburgh'a gitmesi gerektiğini, elindeki koyunlarla ilgili bir işi olduğunu ama geri dönüp kız kardeşini göreceğini söylemişti ve...şey, Ruck kafasını temizlemek istercesine salladı. Geri döneceğine söz vermişti, Eden Place'e döndüğünde ne yapacağını söylememişti çünkü ne yapabileceğinden tam olarak emin değildi.

Başını tekrar salladı ve gözlerini kapattı. Kapanmak ve bir daha açılmamak istiyorlardı... ve konuşması... bunu hissedebiliyordu. Galyalı dostları dışında çok az kişinin anlayabildiği, dağlık bölgelerin derin İskoç aksanına kayıyordu. O kadar yorgundu ki... Tanrı ona yardım etsin.

Elini yüzünde gezdirdi ve iki günlük sakalının sızladığını hissetti. İyi bir tıraşa ve yüzünde sıcak bir havluya ihtiyacı vardı, ihtiyacı olan şey buydu. Ve güzel, yumuşak bir yatak...

"MacLeon, beni duydun mu?"

Iain sese doğru döndü. Ses yakındı ama yine de derin bir vadideymiş gibi yankılanıyordu. Oda sallanmaya başladı. *Yüce Tanrım*, diye dua etti, *böyle hissetmek için ne içtim ben?* Horlayarak yere yığılmak isteyecek kadar bitkin düşmüştü. Malcolm olup olmadığını umursamadan sese el salladı ve sonra Ruck'ı aradı. O genç yavru neredeydi? Ona yatağını gösterecek ya da onun kör tarafını göre-

Ruck onun yanında belirdi. "Gel, MacLeon. Sana göstermem gereken önemli bir şey var."

Iain içtenlikle bunun kalın kuş tüyü bir yastık olmasını umuyordu.

Dolambaçlı taş merdivenlerden üçüncü kata çıktılar; burada yatak odaları uzun ve dar bir koridorun her iki yanında uzanıyordu. Ruck onu kaba dürtüklerle doğru yöne yönlendirdi, bir kapı açtı ve onu içeri itti.

Delikanlının bu kadar ısrarcı olmasına gerek yoktu. Ayın parlayan ışığı yüksek pencerelerden içeri giriyor ve odayı aydınlatıyordu. Büyük, sayvanlı bir yatak, uzun zamandır görmediği sevgilisini çağırıyordu.

"Uyu." Kelimenin dudaklarından döküldüğünü hissetti. "Sadece biraz-"

"Evet." Ruck'ın sesi bir annenin nazikçe dürtmesi gibiydi. "Sadece biraz uykuya ihtiyacın var." Tıpkı ateşi çıktığında annesinin söylediği gibi.

Yatağa uzandı ve Ruck ayakkabılarını çıkarırken yarı yardım etti. Çocuk onun bacaklarını yatağa uzattı ve sonra da güzel kokulu bir battaniyeyle üzerini örttü. Juliet'in evinin uzun zamandır zenginlikleri yağmalanmış olsa da pek çoğundan daha iyi koktuğunu ve çok rahat olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yüzünü örtünün yumuşaklığına sürterek kendini genç bir delikanlı gibi hissetti ve bu yatağın cennetten uzak bir parça olduğunu düşündü.

"İyi akşamlar MacLeon." Ruck'ın gölgesi geri çekilirken ona doğru eğildi.

"Bekle." Iain bir an için toparlandı ve başını delikanlıya doğru çevirdi. "Kız kardeşin..." Gözlerini kırptırdı. Çok... çok... yorgun...

"Evet?"

Iain sırt üstü yuvarlandı ve kollarını iki yana açarak uzun, derin bir nefes aldı. "Onu sevdiğimi biliyorsun, değil mi delikanlı?"

Iain yumuşak bir kıkırdama duydu. "Evet, MacLeon. Buna güveniyorum."

Kapının yumuşak bir gümbürtüyle kapandığını duydu ve ardından karanlık etrafını sardı.

"Juliet!"

"Juliet, uyan!"

Juliet her zaman derin bir uykucu olduğu için sese doğru döndü ve başını yastığının altına gömmeye çalıştı.

"Juliet, sabah kendini Malcolm'un gelini olarak bulmak istemiyorsan uyansan iyi edersin!"

Ayağa kalktı, hızlı hızlı nefes alıyor ve gözlerini kırıştırarak

uyanıyordu. "Ne?" "Shhhh!"

Döndüğünde Ruck'ın elinde titreyen bir ışıkla yatağının yanında durduğunu gördü.

Mum. "Bayıldı. Plan işe yaradı." "Plan mı?"

"Juliet! MacLeon. Annemin uyumasına yardımcı olması için geceleri ona normalde içtiğinden biraz daha fazla verdim. Yeterli olmuş olmalı. Ölüler uyandıracak kadar gürültülü horluyor."

"Bunu yaptınız mı? Oh, Tanrı bize merhamet etsin! Senin aptalca planını asla kabul etmedim! Delirdin mi sen?"

"Seni sevdiğini söyledi." Ruck bir adım geri çekildi ve dudaklarını büzerek beklemeye başladı. Kardeşi onun fikrini değiştirebilecek tek kartı, kazanan kartını oynadığını biliyordu. Bunu bilmesi bile kalp bölgesindeki ani sıçramayı değiştirmede. "Nereden biliyorsun?"

"Bana o söyledi." Ruck yüzünü ekşitti ve İskoç brogue'unu taklit etti: "Onu sevdiğimi biliyorsun, değil mi delikanlı?"

"Öyle mi dedi?" Juliet yataktan fırladı ve sabahlığını kavradı, omuzlarına attı ve mavi saten kurdeleleri korsajına bağladı, hiç giyinmediği kadar hızlı giyindi.

Ruck sırttı ve Juliet inledi. "O yaptı."

"Ruck, bu delilik. Yardım etmek istediğini biliyorum ve herkes bir şeye, bir plana ihtiyacım olduğunu biliyor ama bir İskoç şefini uyuşturup kaçırmak ve sonra da ondan yemin etmesini beklemek-"

"İşe yarayacak, Juliet. İşe yarayacağını biliyorum."

Juliet kardeşine baktı ve gözlerinin arkasından yaşların süzüldüğünü hissetti. Bu kez onları uzaklaştırmaya çalışmadı ve düşmelerine izin verdi. Babalarını daha yeni kaybetmişlerdi ve şimdi de Lord Malcolm'la uğraşmak zorundaydılar; boşuna çırpınmalarına şaşmamalıydılar. "Beni ona gösterin. Sadece ona çok fazla şey vermediğinizi bilmem gerekiyor."

Ruck hoşnutsuz bir ses çıkardı ama onu odasından çıkarıp Iain'e verdiği yatak odasına götürdü.

Merdivenlerin tepesini geçtiklerinde, yüksek sesler onları yollarında durdurdu. Duvara yaslanıp gölgelerin içine doğru geri çekildiler.

"Beklemenin bir anlamı yok lordum. Sabah İskoçyalı gider gitmez kızı yanımıza almalıyız ve MacLeon'la başımızı belaya sokmamalıyız. Lord Lindsay tarafından imzalanmış bir evlilik sözleşmeniz var; neden entrika ve hileyle bunu geciktirmelerini bekleyesiniz ki?"

"Evet, neden yatağımdaki o lezzetli eti bekleyeyim ki?" Lord Malcolm'un adamlarının müstehcen kahkahalarına eşlik eden içi boş bir kıkırdama odayı doldurdu. Sanki masadan kalkıyorlarmış gibi bir sandalye gıcırdadı.

Juliet yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Yarın sabah onu zorla götüreceklerdi. Annesi onları durdurmak için hiçbir şey yapmayacaktı. Kimse yapamazdı. Ellerini o kadar sıkı kavradı ki, acısının bilincine girdiğini hissetti. Ruck kolundan tuttu ve onu koridorun sonuna doğru çekti, parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını hatırlattı.

Nadiren de olsa misafirler için kullanılan arka yatak odasına girdiler ve Ruck kapıyı yavaşça kapattı. İki camlı pencereden odaya ay ışığı doluyordu. Juliet döndü ve Iain'in yatakta uyuduğunu ve derin derin horladığını gördü. Deri ayakkabıları ve bağcıkları dışında hâlâ akşamki kıyafetlerini giyiyordu.

"Acele et." Ağabeyi onu yatağa doğru yönlendirdi. "Artık başka seçeneğimiz yok. Ayakkabılarını giydirmeme yardım et."

Juliet tahta gibi hareket ediyordu ama yine de itaatkârdı. Kardeşi, her zaman sevdiği ve değer verdiği sevgili kardeşi, sorumluluğu üstleniyor ve onunla ilgileniyordu. Ayakkabılarını bağlarken ne yaptığını pek bilmiyordu.

zayıf ama kaslı baldırlarına baktı. Adamın yüzüne baktı, normal nefes aldığı için rahatlamıştı ama yine de mışıl mışıl uyuduğu için memnundu. Ruck ona amaçları için bol miktarda afyon sakızı vermişti.

"O bizden çok daha büyük. Onu arabaya nasıl götüreceğiz?"

Ruck diğer ayakkabıyı Juliet'in eline tutuşturduktan sonra soyunma odasına gitti ve ortasında bir kayış olan uzun bir tahta çıkardı. Juliet bunu tanıdı. Birisi yaralandığında ya da birisi büyük bir hayvan vurduğunda, büyük bir şeyin taşınması gerektiğinde kullanılırdı. "Ruck, bunun bir tarafını taşımam mümkün değil. On iki taş ağırlığında olmalı."

"Yapabiliriz sevgili kardeşim ve yapacağız da. Sadece Malcolm'un yatağını düşün ve güçleneceksin."

Bu düşüncenin ona en azından denemek için cesaret verdiğini kabul etmek zorundaydı.

Tahtanın bir ucunu yatağa dayadılar ve Iain'in bacaklarını üzerine sarkıttılar. Juliet'in başını tutması ve Ruck'ın Iain'in belinden çekmesiyle, onu çoğunlukla yatağın üstüne çıkarmayı başardılar. Sadece daha yüksek sesle horluyordu.

"Bekle, bir fikrim var." Juliet, Ruck'ı bir ucu kaldırmaya çalışmadan önce durdurdu. Su dolabına gitti ve iki şarap fıçısı çıkardı, bu misafir odasında biraz sakladıklarını hatırladı. Fıçılar ahşaptı ve çoğunlukla yuvarlaktı. "Onları tahtanın altına koyar, sonra da fıçıları gerektiği gibi hareket ettirerek onu yuvarlarsak, en azından merdivenin başına kadar çok az ses çıkararak götürebiliriz."

Ruck başını salladı, ağzı bir sırıtışa dönüştü. "İyi düşünmüşsün."

Oldukça iyi çalışıyordu. Konuklarının geceyi geçirdiklerinden emin olmak için kapıda durakladılar ve hiçbir ses duymadılar, sadece birinin büyük odada yanık bıraktığı bir mumun zayıf titreşimini gördüler. Merdivenlerin başında durdular ve birbirlerine baktılar. Şimdi ne olacaktı?

"Onu merdivenlerden aşağı yuvarlayamamamız çok kötü," diye fısıldadı Ruck.

Juliet histerik bir kahkaha attı. Kendini hâlâ bir oyundaki aktör gibi hissediyordu. Hayatı gerçekten de bu noktaya gelmemiştir, değil mi?

"Şey, eğer ikimiz de alt uca binersek, yapabiliriz, değil mi?"

Ruck başını salladı. "Dikkatli ol. Onu merdivenlerden aşağı atarsak ve her tarafı yara bere içinde uyanırsa hiç mutlu olmayacaktır."

Juliet, ona zarar vermeleri durumunda vereceği tepkiyi düşününce bile soldu. "Pekâlâ. Sadece sessiz ol."

"Tabii ki, hadi."

Juliet tahtanın bir tarafını tutarken, Ruck da Iain'in ayaklarının diğer tarafını tuttu. Yavaşça, onu adım adım merdivenden aşağı kaydıldılar.

En altta ikisi de şarap fiçilerine özlemle baktılar. "Yukarı çık ve onları al." Juliet Ruck'a başıyla işaret etti.

Büyük odadan gelen ani bir ses, hemen köşede ve sağlarında, ikisinin de donup kalmasına neden oldu. Bir adam inledi ve hareket etti.

Gölgelerin içine çekildiler ama ne tahtayı ne de hâlâ usulca horlayan Iain'i hareket ettirebildiler. Juliet uzanıp elini Iain'in ağzına götürdü ama bu sadece horlamanın burnundan yumuşak bir hırıltıyla çıkmasına neden oldu.

Ah canım.

"Biri geliyor!" Ruck fısıldadı. "Çabuk, onu hareket ettirmeliyiz." Ruck bir omzunu tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Juliet diğer omzuna geçti ve birlikte onu ayağa kaldırdılar. Onu hareket ettirdiklerinde tamamen baygın değildi, bu yüzden ayaklarının üzerinde durabildi, daha doğrusu sallanabildi. Her ikisi de kollarından birini omuzlarına doladı ve onu yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak taş köşeden girişe doğru götürdüler. Umarım büyük salonda dolaşan her kimse merdivenlerin dibindeki tahtayı fark etmezdi.

Ayaklarını güçlkle sürüyerek ve bazen arkasından kayarak onu dışarı çıkarmayı başardılar ve Juliet ağırlığa dayanamayıp yere yığıldı. "Bir adım daha atamam," diye fısıldadı.

Ruck diğer tarafı indirdi ve Iain'i bir taş sütuna yasladı. "Onu şu çalılıkların arasına sürükleyelim. Sen onunla otur, ben de arabayı getireyim."

"Annem bunun için bizi boğacak."

"MacLeon'un fikri olduğunu söyleyeceğiz. Sen hatalı değilsin." Ruck sırttı, gözleri ay ışığında macerayla öyle parlıyordu ki Juliet kardeşine karşı bir aşk acısı hissetti. Gitmesi için başını salladı ama merak etmeye devam etti.

Hepsine ne olacaktı?

Yedinci Bölüm

Iain son sürat giden bir arabanın sarsıntısıyla uyandı. İnledi ve bir eliyle başını sıkarken diğer eliyle yere düşmemek için kendini destekledi. Doğrulamaya çalıştı ama bir başka iniltiyle tekrar uzanmak zorunda kaldı. Kafası yarılmak üzere olan dev bir kavun gibi hissediyordu. Başını çevirdi ve kum torbası kadar ağır olan gözlerini açmaya çalıştı. Gözlerini kırpamadı bile, sadece şişmiş kapakları bir aralık açmaya çalıştı.

Tamamen karanlık.

Neredeydi o? Ve bu şeyi son sürat kim sürüyordu?

Kim olduklarını bir türlü anlayamıyordu. En son nerede ve kiminle olduğunu hatırlamak için bile aklını zor topluyordu.

"Tanrı'ya şükür, uyanmışsın," dedi alçak, lirik bir ses yakınında.

İçgüdüsel olarak ona doğru döndü, iyi ya da kötü birine ait olup olmadığını hatırlamıyordu. Sesi güzeldi.

Sesi iyiydi.

Bu yumuşak, alçak, boğuk tatlılık, annesinin yumuşak sesinin onu bir çocukluk kâbusundan çıkardığından beri hatırlamadığı derin bir yere dokunuyordu. Pek çok kâbus görmüştü, özellikle de babası onlardan ayrıldığında, Iain, babası bir sebepten ötürü ayrılırken eteğinin bacaklarının arkasında çırpınısını izliyordu. Tüm önemli görevler -koyunlarını ve sığırlarını çalan tenekeçileri durdurmak, topraklarını korumak ve diğer klanlarla savaşmak- bu kadarını anlıyordu, ama yine de onlardan gittiğinde kabuslar geri dönüyordu.

"Iain, beni duyabiliyor musun?" Yine o ses.

Uzandı, ondan bir şey çekti; kuyusundaki bir kova gibi daldı ve ondan yeni bir şey talep etti. Daha önce başka birine cevap vermek zorunda kalmadığı bir şey.

Başını başka yöne çevirdi. "Beni duyabiliyor musun? MacLeon... Iain?"

Iain başını tekrar sese doğru çevirdi. Sesi korkmuş gibiydi.

Doğrulamaya çalıştı ama başaramadı, sadece omuzlarını zar zor kaldırabildi. Ona ne yapmışlardı?

"Şşşt," dedi nazik ses ve sonra başı yeniden konumlandırıldı, yumuşak bir kucağa taşındı. Ona doğru dönme, bir kadının sıcaklığına ve tatlı kokularına sokulma dürtüsüne direndi. Başını tekrar başka yöne çevirdi ama sonra kadın elini alnına koydu. "İşte böyle. Biraz daha dinlenmeye ihtiyacın olduğunu görebiliyorum. Seni tuttum. Neredeyse geldik."

Juliet.

O zaman onu tanıyordu. Sesini, kokusunu ve yumuşaklığını biliyordu. Ayrıca ona korkunç bir şey olduğunu da biliyordu. Vurulmuş muydu? Zehirlenmiş miydi? Kafasına darbe mi almıştı? Belirli bir bölgesinde acı hissetmiyordu, sadece başı ağrıyordu ve bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyordu. Yine de ona güveniyordu.

Ona, nefes alan başka bir ruha hiç güvenmediği kadar güveniyordu.

Ona doğru döndü ve burnunu karnına bastırdı. Ona güvendiği yer orasıydı, onu hayatı boyunca tanıyacağı yer orasıydı.

Uzun bir nefes aldı, onun içine bastırdı ve tekrar uyudu.

"Juliet! Juliet, uyan!"

Juliet irkilerek uyandı, arabanın sallantısı onu huzursuz bir uykuya daldırmıştı. Iain'in hâlâ kucağında duran kafasına baktı, onu yana, koltuğun üzerine kaydırıp ve ayağa kalktı. Eğildi ve kapının mandalını çevirerek bir aralık açtı.

Hala altlarında hareket eden toprak, kapının açıklığının altından görülebiliyor ve duyulabiliyordu. "Ruck! Ne oldu? Neredeyse vardık mı?" diye kapının aralığından olabildiğince yüksek sesle bağırdı.

Alnındaki uzun saç tutamı arabanın hareketiyle birlikte sallanan ağabeyini arabacının locasından ona doğru eğilirken gördü. "Yaklaştık. Ama görünüşe göre bir misafirimiz var."

Bunu söylediği anda arkalarından bir tabanca patladı.

Juliet yere düştü ve bir çılgılık atarak kapıyı kapattı. Dizlerinin üzerinde Iain'in yanına gitti ve onu sarstı. "Iain, uyanmalısın. Iain!"

Bir tabanca atışı daha ve adamların bağırışları. Aman Tanrım. Lord Malcolm ve adamları olmalıydı. Onu Eden Place'e geri götürecekler ya da daha kötüsü Gretna Green'de yanlış adamla evlenmeye zorlayacaklardı. Ne düşünüyorlardı ki? Düşmanını, amaçlarına bu kadar kolay ulaşabilecekleri bir yere götürüyorlardı.

Hayır. Böyle düşünmeyi bırakmalı. Onu evlenmeye zorlayamazlar. Yapabilirler mi?

Iain oturur pozisyona geçmişti, başı ellerinin arasındaydı ama gözleri açıktı. "Ne yaptın, genç kız?"

Yaptıkları şeyin tüm ağırlığı üzerine çöktü ve onun yanındaki koltuğu kavrayıp aşağı bakmasına neden oldu. Onu kaçırdıklarını nasıl açıklayacaktı? MacLeon'u mu? Kulağa mantıksız geliyordu.

"Çabuk söyle, genç kız. Ne yapılacağını bilmem gerek."

Juliet başını salladı. "Kardeşim içkinize biraz afyon katmış. Planına katılmıyordum ama sonra Lord Malcolm... beni sabah, bu sabah evine götüreceğini ve beni zorlayacağını söylediğini duyduk-"

"Beni bu arabaya ikiniz mi taşıdınız?" Başını salladı ve bir eliyle yüzünü ovuşturdu, hâlâ uyanmaya çalışıyor gibiydi.

"Evet. Bir tahta üzerinde. Bu uzun bir hikaye."

Bir silah sesi daha, bu sefer daha yakından. Iain kendini onun yanına, yere attı. "Ve şimdi Malcolm ve adamları bizi mi takip ediyor?"

"Sanırım öyle. Peşimizdeki haydutlar değilse tabii. Yaklaştık. Ruck- oh, Ruck için çok endişeleniyorum, orada koltukta, çok açıkta! Ruck neredeyse vardığımızı söyledi."

Iain durakladı ve başını ona doğru çevirdi, gözleri şiddetle parlıyordu. "Peki nereye gidiyoruz, genç kız?"

Juliet yutkundu ve zayıf bir sesle, "Gretna Green," dedi.

İçinde bulunduğu vahim duruma rağmen gözlerinde bir parça neşe vardı. "Peki İskoçya'ya vardığımızda ne yapmayı planlıyordun?"

Daha fazla bağırış duyulabiliyordu ve Juliet korkuyla ona doğru eğildi, ona bakarken dudakları titriyordu. Yalan söyleyemiyordu. "Evlen." Bu cümlenin orada kalmasına izin verdi ve sonra aceleyle, "Bu Ruck'ın fikriydi ama ben... ben de buna uymaya başladım," dedi.

Yüzü şaşkınlıktan bir kahkaha atmaya dönüştü. "Belki de daha geleneksel bir tavır takınmalı ve sadece sormalıydın."

Adamın çok kızgın görünmemesi içini rahatlatmıştı. Juliet daha fazla düşünmeye vakit bulamadan Iain kemerinden bir tabanca çıkardı, yerde sürünerek kapıya gitti ve kapıyı açtı. Juliet'e "Yerde kal," dedi ve sonra eğilip kapının etrafından dolaşarak nişan aldı ve arkalarındaki adamlara ateş etti. Ruck'a bakarken kolu geri çekildi ve bağırды, "Gretna Green şu tepenin ardında, delikanlı. Ben onları oyalarım, şimdi şu atları hareket ettir!"

"MacLeon?" diye haykırdığını duyabiliyordu kardeşinin. "Tanrı'ya şükür, dostum. Bütün gün uyuyacaksın sandım!"

Iain tabancayı barutla doldururken başını salladı ve Juliet'e sırtıttı, gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar onu daha yakışıklı gösteriyordu. "Ve bana şikâyet ediyor." Iain başını salladı. "Delikanlı

pirinç, ona bunu vereceğim." Kapaıya doğru eğildi ve tekrar ateş etti. Juliet koltuğun üzerine süründü ve koltuğun arkasından pencereden dışarı baktı. Yüzlerini göremeyecek kadar uzaktaydılar ama bir adam atından düşmüştü, Iain'in atışlarının işe yaradığı anlaşılıyordu - geri çekiliyorlardı.

"Köyü görüyorum!" Ruck yüksek koltuğundan bağırdı.

"Çok erken değil," diye bağırdı Iain. "Demirci dükkânına gidin."

"Demirci dükkânı mı? Ama orası çiftlerin evlenmek için gittikleri yer değil mi?" Juliet sordu, bu gerçek çok iyi biliniyordu.

"Evet." Iain içini çekti ve ona doğru eğildi, bakışları yüzünde gezindi ve dudaklarına yerleşti. "Seni kaderinden kurtarmanın tek yolu bu."

Vahşi bir duygu karışımı Juliet'in midesini titretti. Gerçekten istediği bu muydu? "Peki ya klanınız? Bir İngiliz kadınla evlenmen hakkında ne düşünecekler?"

"Onlarla Tanrı'nın düzenlediğinden daha az

ilgilleniyorum." "Tanrı mı? Ruck'ı mı kastediyorsun?"

Kıkırdadı ve ani bir hareketle onu kendine doğru çekerek gıcırdamasına neden oldu. Adam kızın gözlerinin içine baktı ve kızın göğsündeki nefesin durmasına neden oldu... bekledi... bekledi. Adam başını eğdi ve adamın ağızı kadınının üzerine kapanırken kadının göz kapakları titreyerek kapandı. Bu öpücük, Earl'ün bahçede verdiği o çalıntı öpücüğe hiç benzemiyordu. Adam kendi benliğini, klanını onun üzerine damgalıyordu. Bunu ona doğru gerilen vücudunun her zerresinde hissedebiliyordu.

Sesi kulağında alçak ve sıcaktı. "Hayır, genç kız, Ruck değil. Bu planı sadece Tanrı'nın yardım elinin başarıya ulaştırabileceğine inanıyorum." Omuz silkti. "Ondan bir işaret bekliyordum. MacLeon'u kaçırmak gibi saçma bir fikir aklıma gelmezdi ama dediğim gibi, O'nun yolları benim yollarım değil."

Çok emin görünüyordu. Ama onunla evlenmesini sadece onu Lord Malcolm'dan kurtarmak için mi istiyordu? Onu seviyor muydu? Bu kelimedden hiç bahsetmedi.

Bunu daha fazla düşünecek zamanı yoktu. Araba aniden durdu ve ayağa kalkıp pencereden dışarı baktığında gerçekten de köye vardıklarını ve üzerinde "Demirci Dükkânı" yazan bir binanın önünde durduklarını gördü.

Iain onun elini tuttu. "Fazla zamanımız yok, genç kız. Onları sadece biraz korkuttuk. Her an arkamızdan gelebilirler."

Juliet başını salladı ve arabadan inerek onu takip etti.

Üçü birlikte kapıya doğru koştular; Ruck, Iain'in sağlığına kavuşmuş ve planı kabul etmiş gibi görünmesine sırtıyordu.

"O zaman kabul etti?" Geniş ahşap kapıyı açarlarken Ruck Juliet'e fısıldadı.

Juliet başını salladı, heyecan... korku... şaşkınlık... rahatlama... hepsi kalbinden taşıyordu.

"Sana aşık olduğumu söylemiştim."

"Evet, öyle yaptın," dedi Iain'in etrafından dolanarak. Iain elini tuttuğunda güldü ve onu, dövme ateşinin sıcaklığının odayı parlak ve sıcak hale getirdiği, taş duvarlarda gölge ve ışığı yansıttığı geniş odaya kadar takip etti.

Yuvarlak, çiçekli yüzlü, iri yarı bir adam dönüp onları selamladı, elinde tehlikeli görünen bir çekiç vardı. "Evlenmeye hevesli misiniz?" Iain'in tartanını inceledi, ona doğru küçük bir selam verdi ve elini uzattı.

Iain kolunu uzattı ve demircinin elini sıkıca kavradı. "Ben MacLeon, dağlık bölgelerdeki MacLeon Klanı'nın şefiyim." Juliet'e doğru döndü. "Bu Northumberland'lı Leydi Juliet Lindsay ve kardeşi Ruck Lindsay." Iain derin bir nefes aldı. "Korkarım size tüm hikâyeyi anlatacak vaktim yok. Kendisinin daha iyi bir damat seçimi olduğunu düşünen bir adam her an karşımıza çıkabilir. Hızlı bir düğüne ihtiyacımız var, olabildiğince hızlı, iyi adamım."

"Oh, kesinlikle." Demirci sırttı. "Bu benim uzmanlık alanım, emin olun. Hemen şurada o zaman." Bir örsün üzerinde duran büyük bir örsü işaret etti.

tahta bir blok vardı. Yakınında bir dua kitabı vardı, eline aldı ve yıpranmış olduğu belli olan bir sayfayı açtı.

"Benden sonra tekrar etme nezaketini gösterirseniz, MacLeon."

Iain başını salladı ve Juliet'in ellerini kendi elleriyle kavradı. Birbirlerine baktılar ve o anda sanki zaman -tüm sesler, oda ve insanlar- akıp gitti ve geriye sadece birbirlerinin gözlerine bakan ikisi kaldı.

Demirci alçak ve sakın bir sesle tekrarlaması gereken sözleri söylemeye başladı ama Iain onlara konsantre olmakta zorlanıyordu; gözlerini güzel gelininin yüzünden ayıramıyordu. Bu da nereden çıkmıştı? Ve nasıl olmuştu da bu konuda bu kadar mutlu olmuştu? Tüm dikkatine rağmen bir İngiliz gülünü gelin olarak hiç hayal etmemişti. Saçlarının bir kısmı -o canlı kırmızı- örgüsünden kurtulmuş ve başının etrafında uhrevi bir hale gibi kıvrılmıştı. Pencereden süzülen güneş ışığı saçlarını öyle bir yakalamıştı ki, saçları etrafında parıltıyor ve krem rengi teni pembeleşmiş gibi görünüyordu. Kahverengi gözleri kristalleşmişti, tıpkı kara elmaslar gibi, gerçi o böyle bir şeyden haberdar değildi. Karşı koyamadığı yavaş ve acı verici bir itiş gücüyle kalbini kesiyor, bir canavar gibi çarpmasına neden oluyorlardı.

Onun yanında kendini güçlü hissediyordu, sanki bedeni artık onun kalkanıydı, çabaları artık katlanmıştı, vaatlerle doluydu -onun, birlikte olmalarının ve bunu takip edecek ailenin vaatleriyle. Oğullar ve kızlar, Tanrı'ya dua edin- o koyu kahverengi gözlerde, gerçekleştiğini asla kabul etmediği bir kalp çılgılığı yatıyordu.

"MacLeon?"

Bakışlarını demircinin kibar ve bilgili gözlerinden ayırdı. "Korkarım tek kelime duymadım."

Demirci kitabı ona doğru tuttu. "O zaman okumak ister misin?"

"Evet."

Bu riskli bir soruydu, çünkü çoğu kişi okuyamıyordu, ama Iain demircinin Edinburgh Üniversitesi'ndeki sıra dışı eğitimini duymuş olabileceğini düşündü. Bir eliyle kitabı aldı, diğer eliyle Juliet'in elini tuttu ve demircinin işaret ettiğı yerden başladı.

"Seni eşim olarak kabul ediyorum ve sana bedenimin sadakatini vaat ediyorum; sana sadık kalacağıma, bedenime ve mallarıma sadık kalacağıma, seni hastalıkta ve sağlıkta ve Rab'bin seni yerleştirmek istediğı her durumda tutacağıma ve seni sonuna kadar iyi ya da kötü bir şekilde değıştirmeyeceğıme söz veriyorum."

Demirci başını salladı, takdiri gözlerinden okunuyordu. Kitabı geri aldı ve Juliet'e, "Benden sonra tekrar etmek ister misin?" dedi.

"Ben de okuyacağım."

İki adam da durakladı. Juliet'in okuma bilmediğı sanılıyordu. Kitabı alırken yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. Iain'e baktı ve fısıldadı, "Birbirimizden öğrenecek çok şeyimiz var."

"Evet, genç kız. Öyle," dedi Iain fazla boğuk bir sesle ama umurunda değildi. Bu gece ve ondan sonra sonsuza dek onun olacaktı. Daha fazlasını isteyebileceğı bir şey hayal bile edemiyordu.

Juliet'in çenesi kalktı ve yumuşak dudakları kelimeleri tekrarladı: "Seni kocam olarak kabul ediyorum ve sana bedenimin inancını vaat ediyorum-"

Aniden gelen at nal sesleri ve bağırان adamlar Juliet'in irkilmesine neden oldu. Bakışları önce Iain'e, sonra da demirciye kaydı.

"Acele et, genç kız." Iain başıyla onu cesaretlendirdi.

Gerisini aceleyle söyledi: "Sana sadık kalacağıma, bedenim ve mallarımla sadık kalacağıma, seni hastalıkta ve sağlıkta ve Rab'bin seni yerleştirmek istediğı her durumda tutacağıma ve seni sonuna kadar iyi ya da kötü olarak değıştirmeyeceğıme söz veriyorum."

Ruck kapıya doğru uçmuş, büyük bir taş ve birkaç mobilyayı kapının önüne yuvarlıyordu.

"Bir kilit var." Demirci ona doğru başını salladı. "Daha önce birçok kez kullanıldı."

Demirci ellerini tutup havaya kaldırırken Ruck başıyla onayladı. "Yüzük yok mu?" diye hızla sordu Iain.

"Henüz değil. Daha sonra gelecek."

"Çok iyi." Dışarıdaki adamlar kapının etrafında toplanmış ve içeri girmeye çalışarak kapıya vuruyor olsalar da, hiçbir şey yokmuş gibi dua etmek için eğildi.

"Ruck." Ian başıyla, aptalın biri mandala ateş etmeye başlarsa diye kapıdan uzaklaşmasını işaret etti.

"Oh, evet." Ruck onlara doğru koştu, gürültü giderek artıyor, bağırışlar daha tehditkâr ve kavgacı bir hal alıyordu. Eğer saçının teline zarar verirlerse...

Kaşlarını kaldırarak demirciye baktı.

"Ah, evet." Demirci boğazını temizledi ve yüksek sesle, "Tanrı'nın birleştirdiğini kimse ayırmayın. Sizi karı koca ilan ediyorum." Çekiçle örse birkaç sert darbe vurdu ve anons odanın içinde çınladı.

Önce bir gıcırdama sesi, sonra bir kırılma sesi ve ardından bir tüfek büyük bir gürültüyle patladı. Demirci bağırdı ve yere düştü.

Tanrı yardımcıları olsun. Başarmışlardı.

Sekizinci Bölüm

Iain Juliet'i kavrayıp yere çekti ve demircinin dua kitabının kaidesi olarak kullanılan büyük örsün etrafında yarı sürükledi. Iain yanındaki adamın bir elinde çekici, diğerinde de uzun, kötü görünümlü bir bıçağı tuttuğunu gördü. "Bu sadece bir sıyrık," dedi adam, çenesini kanlı omzuna doğru uzatarak. "Savaşabilirim."

Iain başını salladı, bir İskoç olarak herhangi bir İngiliz lorduna karşı kesinlikle arkasını kollayacağını biliyordu.

Atıştan çıkan duman temizleniyordu. Iain tabancasını kurdu ve Lord Malcolm'a doğrulttu. Olamaz! Durdu, kalbi midesine indi.

"Hayır!" Juliet boğuk bir sesle, Iain'le aynı anda gördü. Malcolm Ruck'ı göğsüne bastırılmış, tabancasını genç adamın kafasına doğrultmuştu.

"Dışarı çıkın! Ayağa kalkın ve silahlarınızı bırakın yoksa çocuk ölür!" Lord Malcolm silahını Ruck'ın şakağına dayadı.

Juliet bir çığlık attı. Ruck'ın tepeden tırnağa titrediği görülüyordu.

Iain kısa bir an için gözlerini kapadı ve yardım için dua etti. Yavaşça ayağa kalktı, Juliet'in elini tutarak kalkmasına yardım etti ve demirciye başıyla dediğini yapmasını işaret etti. Tabancasını taş zemine bıraktı.

"Bıçakların ve diğer silahların, MacLeon," diye hırladı Malcolm. "Beni test etme."

Iain tartanının göğsünü örten kısmına uzandı ve kemerinde asılı duran bıçağı çıkardı. Sonra baldırındaki banttan bir hançer çıkardı ve diğer silahların yanına koydu. Demirci de aynısını yaptı. Juliet'e bir adım daha yaklaşarak sırtından küçük bir bıçak çıkardı ve yan tarafıyla omzuna yaptıklarını görmesini engelleyecek şekilde ona doğru itti. Juliet'in bıçağı aldığını hissetti, eli bir an için Juliet'in elinin karşısında titredi. Malcolm'un bakışları tekrar ikiliye döndü ve sanki şüphelenmiş gibi gözlerini kısarak onlara baktı.

"Leydi Lindsay'i bana gönder ve kardeşini al. Ona ihtiyacım yok."

Juliet onlara doğru bir adım attı ama Iain eliyle onu durdurdu. "Evlilik yasal, Malcolm. Çok geç kaldın."

"Ha!" diye alay etti Malcolm, üst dudağı solgun yanaklarına doğru kıvrılmıştı. "Bunu tamamlayacak zamanın olmadı, bu yüzden ateşte yanmış bir parşömen parçası kadar iyi. Ben... ona... sahip olacağım." Kolunu uzattı ve parmaklarıyla ona gel işareti yaptı.

Juliet boğazından acı dolu bir ses çıkardı.

Malcolm çenesini indirdi ve kara gözleriyle ona sert bir bakış attı.

"Evlilik yasal, lordum, sizi temin ederim. İngiliz yasalarına göre bile." Demirci bir adım öne çıktı.

Malcolm tabancayı Ruck'ın şakağından alıp demircinin kafasına doğrulttu ve tetiği hiçbirinin tahmin edemeyeceği kadar hızlı çekti. Demirci yere düşerken Juliet çığlık attı, alınının ortasındaki büyük delik kanla dolmaya başlamıştı.

Iain'in vücudu gerildi ve her an fırlamaya hazır hale geldi. Karşısında deli bir adam vardı.

"Juliet! Hemen yanıma gel!" Elinde bir tabanca daha vardı, muhtemelen adamlarından birine aitti ve hepsi de onlara silah doğrultmuştu. Sayıları Iain'in ilk düşündüğünden daha fazlaydı. Yirmi kadar.

Malcolm eliyle Ruck'ın saçlarını kavrayarak genç adamın homurdanmasına neden oldu ve tabancayı sırtına dayayarak onu öne doğru itti. "Üç kadar saydığımda, eğer y a n ı m d a olmazsan, sevgili kardeşini vuracağım." Sesi

ipeksi bir mırıltıya indirdi. "Ama kendi isteğınle gelırsen, onu serbest bırakırım ve borçsuz bir hayat yaşamak için istediğı gibi gidebilir ve muhtemelen bir gün birçok bağlantıya ve avantaja sahip bir dostumuz olabilir. Bunu iyice düşündüğünü sanmıyorum, hayatım. Vahşi bir İskoç dağılısı şimdi romantik görünebilir, ama bu donmuş bir cehennemde, vahşi doğada, bir deri bir kemik kalana kadar çalışacağın bir hayat olur. Ben... Ben sana isteyebileceğın her şeyi vereceğim. Para... güç... Bütün balo salonlarına hükmedeceksin."

Iain, Juliet'in yanaklarından önce bir, sonra iki damla gözyaşı süzöldüğünü gördü. Başını sallıyordu, yüzünde umutsuz bir dehşet ifadesi vardı.

Malcolm onun gözyaşları karşısında gözlerini kısıtı. "Bir," dedi şeytani bir sesle.

Juliet bir çığlık attı ve bakışları Iain'e kaydı. Iain başını salladı ama başka seçenekleri olmadığını biliyordu. Göğsünden o kadar çok acı yayılıyordu ki patlayacağını düşündü. Derin bir nefes aldı.

"İki." Kardeşinin sırtındaki silah daha da sertleşti ve Ruck'ın ağlamasına neden oldu.

Dışa

"Y a p m a , Juliet." Ruck başını iki yana salladı ama gözleri rı.

"Şey-"

Kor

Iain, Juliet'in kolunu tuttu ve onu kendi etrafından önüne getirdi.

ku.

Yanına yaklaşırken kulağına alçak sesle, "Hayatta kal. I senin için gelecek."

Juliet kardeşine doğru sendeleyerek yürürken terlikli ayaklarını hissedemiyordu. Kendi iniltilerini duyabiliyordu ama sanki başka birinden geliyormuş gibi hissediyordu. Bir parçası koptu ve ne pahasına olursa olsun ona sahip olacak adama doğru acı içinde süzöldü.

Ruck'a ulaştığında onu kavradı ve kendine doğru çekti. Malcolm

u z a n ı p onun üst kolunu sıkıca kavradı.

çıgılık atmasına neden oldu ve aynı anda onu kemikli göğsüne doğru çekerken kardeşini Iain'e doğru itti.

"Akıllıca bir hareket MacLeon, gerçi ben de seni öldürmeyi dört gözle bekliyordum." Başını eğdi ve Iain'e ürkütücü bir gülümseme verdi. "Belki başka bir zaman."

"Eğer ona herhangi bir şekilde zarar verirsen..." Iain gözlerini kıstı ve boş yumruklarını sıktı, parmakları karıncalanıyor, kılıcının emin kavrayışını özlüyordu.

Malcolm başını geriye attı ve güldü. "Sanki benim işlerimde söz hakkın varmış gibi. O bu gece benim karım olacak MacLeon, senin değil. Bunu düşünerek yatağına git." Koyu ve derin bir kahkaha attı, havaya kaldırdığı koluyla adamlarına işaret etti ve Juliet'le birlikte kendini savurdu, koyu renkli pelerini dışarı fırladı, karısını da içine alıp götürdü.

Onlar odadan çıkıp atlarına binerken Iain tek dizinin üzerine çöktü. Başını avuçlarının arasına aldı ve gözlerini kapadı, derin nefes aldı, Tanrı'nın sesine odaklandı, bunu tek başına yapamayacağını biliyordu.

Birkaç nefes aldıktan sonra ruhunun içinde bir değişim hissetti - elindeki trajediden uzaklaşıp O'na doğru bir dönüş. Yavaşça üzerine bir huzur çöktü - tüm duyguları, tüm tehlikeleri ortadan kaldıran iyi niyetli bir huzur değil; hayır, bu varlığının derinliklerinde derinlemesine doymuş bir sakinlikti ama yine de bir şekilde garip ve mükemmel bir uyum içinde dalgaları boyunca mırıldanan bıçak sırtı bir mücadele zaferi vardı.

Kafasını kaldırdığında Ruck'ın ona delirmiş gibi baktığını ve ağır ağır nefes aldığını gördü. "Yaşlı bir kadın gibi dua edecek misin?" diye sordu gözlerinde yaşlarla. "Onların peşinden gitmeliyiz."

Iain ayağa kalktı ve Ruck'ın bir omzuna vurdu, sesi ve gözleri kasvetliydi. "Evet, onu kurtaracağız."

"Nasıl?" Ruck elini gözlerine götürerek gözyaşlarını sildi. "Onlardan çok fazla var." Kolunu demirciye doğru uzattı. "O

onu tahrik etmeden vurdu." Sesi titriyordu ve Iain bunun vurulduğunu gördüğü ilk adam olup olmadığını merak etti. "O her şeyi yapabilir."

Iain demirciye baktı ve başını salladı. Çocuğun dediği gibiydi -Lord Malcolm'un zerre kadar onuru yoktu ve istediğini elde etmek için her şeyi yapardı. Önce demircinin icabına bakmaları gerekiyordu.

"Gel o zaman delikanlı. Şerifi ya da bu köyde hangi kanun varsa onu bulalım."

Aceleyle en işlek mekâna, taş döşeli yolun birkaç kapı aşağısındaki bir bara gittiler ve kısa süre sonra masalardan birinde oturan bir adama, Şerif McKinney'e yönlendirildiler.

Iain olanları anlatırken, "Yazık, gerçekten yazık," demeye devam etti. "Demirci ne kadar iyi bir adamdı. Ve yeni gelinini alıyor." Sanki hiç duyulmamış bir şeymiş gibi başını salladı. "Peki." Ellerini birbirine sürterek şapkasına ve tüfeğine uzandı. "Çocukları toplayacağım ve Bayan McCreedy'ye cesetle ilgilenmesi için talimat vereceğim. Taze atlarla birlikte demirci dükkânının önünde buluşalım. Yönlerini biliyorsun, değil mi?"

Iain başını salladı. "Sanırım onu Northumberland'e, Lindsay topraklarına komşu bir mülk olan evine geri götürüyor. Acele ederlerse yaklaşık iki günlük yol." Iain bu son tehdidi düşünmesine izin vermedi ama gece için durabilecekleri gerçeği... "Yaklaşık bir saatlik yolları var."

Şerif onun gözlerinin içine bilmiş bir bakışla baktı, hafifçe başını salladı ve Iain'in omzuna vurdu. "Onlara zamanında ulaşacağız, delikanlı. Korkma."

Iain artık klanın başı, bir lider ve bir babaya o kadar da ihtiyaç duymayacak kadar yaşlı olmasına rağmen, bir babanın desteğinin, birinin *onu* teselli etmesinin ani hissi Iain'in üstesinden geldi ve omuzlarından bir yükün kalktığını hissetti. "Sana inanıyorum."

Yarım saat sonra Iain ve Ruck yeni atlarına bindiler ve yoldaki dönemeçten kendilerine doğru gelen bir bölük askere benzeyen şeyi gördüler. Onları görünce Iain'in kalbi küt küt atmaya başladı; en az on iki asker ve eğitimliydi. Gretna Green'de ne aradıklarını bilmiyordu, umurunda da değildi. Bir milise ihtiyacı vardı ve Tanrı'ya şükürler olsun ki bir tane bulmuştu.

Durmuşlardı. Başına bir un çuvalı geçirdikleri için nerede durduklarını göremiyordu ama ani hareketsizliği ve Lord Malcolm'un vücudunun kendisine doğru sallandığını hissetti. Kollarını zorla vücuduna dolamışlar ve karnından birbirine bağlamışlardı. İlk başta ona dokunmamak ve üzerine eğilmemek için mücadele etmişti ama ilk birkaç milden sonra bunun sonuçsuz bir çaba olduğunu anlamıştı. Eğer bu atın üzerinde kalmak istiyorsa, onu esir alan kişiye tutunmak zorundaydı.

Hayatta kal. Senin için geleceğim.

Atın sallanmasından en az midesi bulandığında, kendisini esir alan kişiye tutunduğu için en az suçluluk duyduğunda, gece için durma planlarını duyduğunda ve olacıklardan dehşete düştüğü anlarda bu sözleri kafasında tekrarladı.

Iain onun için gelecekti. *Kocası* onu terk etmeyecekti.

"Çıkarın onu!" Lord Malcolm emri göremediği birine havlayarak verdi. Sert ellerin onu belinden kavradığını ve yere doğru çektiğini hissetti. Ona tekme atma, dövüşme dürtüsüne direndi. Bunu gerçekten ihtiyacı olana kadar saklayacaktı. Şimdi bu onları sadece kızdıırırdı.

Adamın onu çekerken geriye doğru sendelediğini hissetti ve bir homurtu duydu, ardından onu yere ve üstüne çekerken kendi çığlığını duydu. Cızırtılı çuval bezi başından kalktı. Alacakaranlık olduğunu görerek temiz havayı içine çekti ve Malcolm'un adamının üzerinden yuvarlandı, elleri hâlâ bağlı olduğu için hareketleri beceriksizceydi.

"Gece burada kamp kuracağız. Çadırları ve küçük bir ateşi hazırlayın. Sen, Reginald, onun ellerini çöz ve ihtiyaçlarını karşıladığından emin ol. Onu yakından izle." Adamı uyarırcasına ters ters baktı. Juliet kendisinden sorumlu olan adama baktı ve Ruck'tan çok da yaşlı olmayan daha genç bir adam görünce biraz rahatladı. Bunun mantıklı bir seçim olduğunu düşündü. Ellerini çözme işine eğildi, yanaklarını kırmızı bir kızarıklık kaplamıştı, koyu renk saçları gözlerini kapatıyordu. Bilekleri çözülür çözülmez onları salladı, iğnelenme hissi başını geriye yaslayıp gözlerini kapatmasına neden oldu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı delikanlıya alçak sesle.

Ona bakamıyor gibiydi. Erkekler arasında, bu gece lordlarıyla birlikte onu nelerin beklediğine dair alaycı yorumlar yapılırken buna şaşmamak gerekirdi.

Juliet bir nefes aldı ve ona alçak sesle ve emin bir şekilde konuştu. "Benimle şuradaki buhara doğru yürürsen..."

Eteklerinin tozunu alırken Malcolm'un gözlerinin üzerlerinde olduğunu hissedebiliyordu. Ona bakmadı. Bakamazdı. Onun yerine bakışları etrafı taradı, her tarafta yeşil tepeler ve az ileride şırıl şırıl akan bir dere gördü. Bu toprakları tanıyordu. Kuzey İngiltere. Eve doğru gidiyorlardı, onun evine.

Yüzünü dereye yıkadı, bir eliyle en ağır taşları toplayıp eteğinin ceplerine soktu. Bıçak! Malcolm silahlarını yere bırakmasını istediğinde Iain'in ona verdiğini unutmuştu. Hâlâ yanında mıydı?

Rahat hareketlerle, hâlâ derenin kenarında diz çökmüş bir halde diğer cebine uzandı. Evet, işte oradaydı. Derin bir nefes aldı ve onu kullanmak zorunda olduğunu hayal etti. Sertçe yutkundu, kanı düşündü ve bilmiyordu... insan onu nereye iterdi? Kararlılıkla dişlerini birbirine kenetledi. Bilecekti. O kadar çaresiz olacaktı ki bilecekti.

Bir ağaç korusunun gölgelerine baktı, ayağa kalktı ve genç adama, "Bir dakikaya geliyorum," dedi.

Oraya yaklaştığında aklına başka bir düşünce geldi. Cesaret edebilir miydi? Hava kararıyordu. Bir silahı vardı.

Kaçmaya cesaret edebilir mi?

Dokuzuncu Bölüm

Adamlar karanlık kamp alanının etrafına yayıldılar, böceklerin cıvıltısı ve tepelerinde uçan kazların fısıltısına karşı yumuşak bir hareket hışırtısı vardı. Iain yıldızlı gökyüzüne baktı ve sonbaharın soğuk havasından uzun bir nefes aldı. *Yardıma için sana şükürler olsun Tanrım. Lütfen şimdi düşmanlarımızın üstesinden gelelim.*

Eğimli vadiden aşağı, Malcolm'un geceyi geçirmek için durduğu kamp alanına baktı. Malcolm'un adamlarından biri kamp ateşiyle ilgileniyor, etrafına da küçük çadırlar kuruluyordu. Atlar sol tarafta, tepenin yamacında ve bir ağaçlığın yanında topallayarak duruyordu. Burası onları hava koşullarından uzak tutmak için mantıklı bir yerdi ama aynı zamanda birinin iplerini gevşetmesi için de kolay bir saklanma yeri oluşturuyordu. Başını salladı, bakışları bir kadını, kendi kadını bulmak için etrafı tarıyordu.

Karısı.

Evli olduğu aklına bile gelmemişti. Son iki günde olanları düşünecek zamanı da olmamıştı. Tanrı izin verirse, birkaç gün içinde eve bir eş getirecekti, klanına ve annesine sunacağı bir İngiliz eş. Matilda MacLeon nazik ve bilge bir kadındı ama ona bir yabancıyı sunacağını düşününce Iain'in boğazı hâlâ düğümleniyordu. Juliet'in klanın onayını alma şansı olması için onun desteğine ihtiyacı olacaktı ama bilmiyordu... herkesin katılacağı düzgün bir düğün beklerlerdi.

Aşağıdan ani bir uğultu geldi. Iain, birliklerindeki diğer adamlarla birlikte saklandığı kayanın arkasına daha da gömüldü, tehlikeyi izliyor ve ölçüyordu. Iain karanlıkta gözlerini kısarak iki adamın

Ateşin uzak tarafından, aralarında çırpınan ve çığlık atan bir kadın geldi. Kalbi midesine indi. Bu Juliet'ti. Biraz zorlarsa söylenenlerin bir kısmını anlayabilirdi.

Malcolm pelerinini açmış, öfkeli bir yürüyüşle dışarı çıktı. "Bunun anlamı ne!"

"Kaçmaya çalıştı lordum. Yine de onu kovaladık, değil mi Reggie?"

Zayıf, genç bir adam kekeleyerek onayladı. "Onu yakaladık lordum."

"Yaptın, değil mi?" Malcolm uzandı ve yumruğuyla çocuğun kafasının yan tarafına vurdu. Çocuk vurulmuş gibi yere yığıldı. "Aptallar, hepiniz. O sadece bir etek ve şu halinize bakın, yaşlı adamlar gibi ağır nefes alıyorsunuz." Diğer adam Juliet'i bıraktı ve Malcolm ona vuramadan geri çekildi. Juliet şimdi kıpırdamadan durmuş, Malcolm'a bakıyordu, ateş ışığındaki yüzü kararlıydı, bakışları ürkek değildi, kendisini yakalayandan ayrılmıyordu.

Malcolm onun cesaretinden hoşlanmışa benziyordu çünkü kıkırdadı ve çenesini sıkıca kavradı. Sesi Iain'in anlayamayacağı kadar alçalmıştı ama kızın başını hayır anlamında sallarken yüzünün solduğunu gördü. Bunu duymamış olması iyi bir şeydi; o anda adamın üzerine yürüyüp kafasına bir kurşun sıkmamak için elinden gelen tek şey buydu. Iain uzun bir nefes aldı ve sahneyi izlerken neredeyse ayakta durduğunu fark etti. Malcolm onu kolundan tutup kendine doğru çekti ve en büyük çadıra doğru götürdü.

Iain sürünerek şerifin yanına gitti. "Bekleyemeyiz. *Onu almak* istiyor. Şimdi."

Şerif başını salladı. "Evet. Ama henüz hücum edemeyiz. Kendini tut, MacLeon. Zor olduğunu biliyorum. Ama biraz daha beklemeliyiz, anlıyor musun?"

Iain anlıyordu, mantıklı tarafı anlıyordu ama diğer tarafı, onu kendi hayatından daha fazla korumaya yemin etmiş olan tarafı uzun süre beklemeyecekti.

"Bence dikkat dağıtıcı bir şey yapalım. Şu atlar." Iain ağaçları işaret etti. "Onları serbest bırakmaları için iki ya da üç adam bulup kampa sürebiliriz, sonra da tepelere doğru koşarak saklanabilecekleri bir yere giderler."

nokta. Birkaç adam daha yaklaşıp onları korumak için kampın etrafını sarabilir. Ben Malcolm'un çadırına yaklaşılabildiğim kadar yaklaşıp bekleyeceğim. O neler olduğunu görmek için çadırdan çıkar çıkmaz Juliet'i Ruck'ı bıraktığımız yere götüreceğim ve sonra geri gelip savaşa katılacağım."

Şerif ayaklarına bakarak başını salladı. "Bu iyi bir plan." Tekrar Iain'e baktı ve Iain onun gözlerinde çelik gibi bir kararlılık gördü. "Tanrı izin verirse Malcolm'u canlı istiyorum. Henry'ye yaptıklarından dolayı asılacak."

"Demirci mi?"

"Evet, adı öyleydi."

Iain onu omzundan alkışladı. "Onu alacaksın."

Lord Malcolm onu çadırının içine çekerken Juliet'in omzundan ateş fışkırdı. İçeri girdikten sonra onu kendisinden öyle sert bir şekilde uzaklaştırdı ki Juliet yere, yatakları olacak kürk yığınının üzerine düştü. Bir fenerin ışığı titriyor, onu esir alan adamın ürkütücü gölgelerini ortaya çıkarıyordu. Öfkeli bir yırtıcı hayvan gibi bir ileri bir geri hareket ediyor, kızın üzerinde dalgalanan bir gölge gibi duruyordu.

"Kaçmayı düşündün, değil mi?" Sesi alçak ve hırıltılıydı, sözlerinin altında karanlık bir neşe yatıyordu. "Beni alt edebileceğini mi sandın?" Birden volta atmayı bıraktı ve ani bir değişimle ona doğru döndü. Yüzünde öyle bir öfke vardı ki, kadının nefesi boğazında düğümlendi. Boğazından küçük bir ses, çok acıklı ve dehşet dolu bir ses çıktı.

Oh, Tanrım. Lütfen, bana yardım et.

Birkaç santim ötedeki kızın yüzüne dik dik baktı. "Beni alt edeceğini sandın!" diye fısıldadı, dudaklarından tükürükler saçılıyordu. Daha da yaklaştı ve çenesini sertçe kavrayarak başını salladı. "Seni küçük dilenci. Henüz kiminle uğraştığını bilmiyorsun, değil mi?" Daha da yaklaştı, nefesi ağır ve sertti ve sonra ağzını onunkine bastırdı.

Juliet dudaklarındaki baskıya karşı çığlık attı ve adamın omuzlarını itti. Bir hıçkırıkla geriye düştü, adamın elleri

Göğüslerine doğru. Panik onu ele geçirdi; elleri pençeliyor, ayakları tekmeliyor, başını başka yöne çeviriyordu. Adam uzandı ve bir eliyle saçlarını tuttu, diğer eliyle göğsünün yumuşak etine giderek daha sert bastırdı.

Hayatta kal

Kelimeler hızlı ve ani bir şekilde bilincine geldi. Bunu doğru yapmıyordu. Bir kavga bekliyordu, hatta istiyordu.

Senin için geleceğim.

Iain geliyordu. Zaman kazanmak zorundaydı. Onun dikkatini dağıtmalıydı. Onun oyununu oynamalıydı.

Gevşedi ve uysallaştı. Sarsıcı bir nefes aldı ve yüzünü onunkine çevirdi.

Durakladı. Geriye döndü ve ona şüpheyile baktı.

"Bekleyin lordum," diye yalvardı. "Belki...." Utanmış gibi başını çevirdi ve göğsünden boynuna, oradan da yüzüne doğru bir kızarıklığın yayılmasına izin verdi. "Belki de haklısınız." Döndü ve onun gözlerinin içine baktı. Sonraki sözlerle kendini inandırdı. Bu plan için ikinci bir şans olmayacaktı. Onu kendisine inandırmak zorundaydı.

Bir gözünden bir damla yaş süzüldü ve şakağından saçlarına doğru kaydı. "Sanırım..." Bir an durakladı, sanki kelimeleri kabul etmek zor gelmişti, göğsü nefes nefese kalmıştı. "...demirci dükkanındaki değerlendirmende haklı olabilirsin."

"Evet?" Gözleri merakla büyümüştü ama hâlâ temkinliydi, çok temkinliydi. Onun zayıflığıyla, gururuyla oynamak zorundaydı.

"Sanırım her şeyi enine boyuna düşünmemiş ve aceleci davranmış olabilirim, lordum. Argümanlarınız..." Alçakgönüllülükle yere baktı ve fısıldadı, "Bir çift olarak saraydaki zenginliğimiz ve gücümüz hakkında söylediklerin... Böyle bir hayatı hiç düşünmemiştim ama şimdi inanıyorum. Ben... Ben, bağışlayın beni, genç ve düşüncesizim ve siz de ilk tanıştığımızda oldukça mesafeliydiniz. Bir aptalın yaylalarla ilgili romantik düşüncelerinin beni alıp götürmesine izin verdim." Yüzünde yavaş bir gülümsemenin kaymasına izin verdi ve

ona baktı. "Bu kadar güçlü, bu kadar tutkulu olduğunuzu fark etmemiştim lordum. Belki de birbirimize çok uygunuzdur."

Dudaklarındaki gerginlikten ve her iki yanında tuttuğu kollarındaki titremeden anladığı kadarıyla, buna karşı koyuyordu ama geri çekildi, topuklarının üzerine oturdu ve sanki sözlerini değerlendirecekmiş gibi onu inceledi. Ve gözleri memnun olmuştu.

Neredeyse gelmişti.

Boğazını temizledi. "Bir şeyler içebilir miyiz? Sizi daha yakından tanımak isterim." Bakışlarını hayranlığa zorladı.

Tereddüt etti, başını eğdi ve dikkatle onu inceledi.

Kalp atışları kulaklarında o kadar gürültülüydü ki, onun bunu duyup oyununu fark etmesinden korktu. Küçük, cesaret verici bir gülümsemeyi zorladı, bakışlarını umut dolu bir ifade doldurdu. Bu tür bakışları nasıl attığını tam olarak bilmiyordu ama bu her zaman sahip olduğu bir şeydi, erkekleri her zaman kendisine çeken bir şeydi - ördüğü ağa uyması için otomatik olarak alçalttığı sesi ve şimdi bu bakışlar, ateşli ve amaçlı ama bir dereceye kadar meydan okuma ve sabırla, avını izleyen bir kedi gibi.

Döndü ve şarap fiçisine uzandı. Adamın sırtı ona dönükken sessizce rahat bir nefes aldı ve doğrulup oturdu. Şimdi onu konuşturacaktı. Kendisi hakkında konuşmaktan hoşlanıyordu, değil mi? Anlatmalıydı.

"Bana evinizden bahsedin lordum. Eden Place'e yakın olduğunu biliyorum ama hiç görmedim."

"Cennet'in üç katı büyüklüğünde, bu arada biliyorsunuz orası bizim." Koyu kırmızı şarap dolu bir fincan uzattı.

"Bizimki mi?" Gerçek bir şaşkınlık hissetti. "Bu nasıl olabilir?" Ruck en büyük oğuldu ve babasının geride bıraktığı tüm mirası alması gerekiyordu.

Dudakları şakacı bir gülümsemeye yukarı kıvrılırken başını o garip şekilde eğdi. "Babanın borçlarını ödediğimde onu satın aldım. Bu, sen ve Eden arasındaki anlaşmanın bir parçasıydı. Ailen orada yaşamakta özgür, tabii söylediklerinde ciddi olursan." Sesi ölümcül bir hal aldı.

Juliet řu anda ailesini dűřűnemediđi için konuyu deđiřtirdi. "Ve eviniz. Sık sık orada mısınız yoksa Londra'da bir řehir eviniz de var mı? Balolardan bahsetmiřtiniz. Bu mevsimi seviyor musunuz lordum?"

Adam kıkırdadı ve kadının omurgasından derin bir űrperti geçti, kadın kűrklerin űzerinde sađ kalçasının űzerine dűnerek bunu gizlemeye çalıřtı. "Balolar ya da suareler pek iřime yaramaz. Parlamento ise... Ben" -dar gűđsű kabarmıřtı- "Parlamento'nun en etkili űyelerinden biriyim."

Juliet gűlűmsedi. "Bundan řűphe edemezdim."

Kařları çatılmıř bir halde ona dođru dűndű. "Sen yapamaz mıydın?" Sırıttı. "Daha bir saat űnce kaçmaya çalıřıyordun."

Dilini ısırđı. Elini fazla oynamamalıydı. Gűzlerini kaçırarak yere baktı. "Korkuyordum." Sesi alçak ve derindi.

"Benden korkuyor musun?" Sesi bundan rahatsız olmuş gibiydi.

"Lordum, daha yirmi yařında olduđumu ve sizin gibi gűlű figűrlere alıřık olmadıđımı unutuyorsunuz." Aklına hemen Iain geldi ve aceleyle devam etti. "MacLeon benim fikrimden çok kardeřimin fikriydi ve İskoçyalı, biz neredeyse kiliseye varana kadar Ruck'ın verdiđi afyondan uyanmadı bile."

"Buna inanmıyorum!" Bu sűzleri sűylerken aynı zamanda sanki inanıyormuř gibi memnun gűrűnűyordu.

Cesaretlenen Juliet başını kaldırdı ve başını salladı. "Bu doğru. Ruck ve ben seni tanımadığımız için panikledik. Bizi affetmen için dua et. Yeniden başlayalım."

"Yeniden mi?" Gűzleri şaşkın ama bir o kadar da meraklı bir ışık aldı.

Juliet bařıyla onayladı. "Uygun olduđu űzere bir kilise dűđűnű. Bildiđiniz gibi, MacLeon ile aramızda hiçbir řey olmadı. Hayatlarımızın kilisenin emrettiđi gibi bařlamasını istiyorum: kilise tarafından kutsanmıř, geleceđimiz ve gelecekteki çocuklarımız için." Kűrkleri baktı ve alçak sesle, inançla, "Tanrı tarafından cezalandırılacak bir řiddetle deđil," dedi.

İşte orada. Lord Malcolm'un karşı koyamayacağı bir argűman kullanmıştı. Her iyi Katolik gibi Lord Malcolm da tek bir şeyden korkabilirdi.

kilise ve onun kanunları ve batıl inançları. Eğer onu zorlarsa, Tanrı'nın onu varissiz bir hayatla cezalandırabileceğini söylemeye elinden geldiğince yaklaşmıştı.

Başını kaldırdığında adamın şarabını yudumladığını ve kendisine o uzun ve rahatsız edici bakışını attığını gördü.

Birden başını geriye attı ve kahkahalarla kükredi. Kocaman bir yudumla fincanını boşalttı ve bir kenara fırlattı. Sanki zaman durmuş gibi, fincanın çimlerin üzerinde yuvarlanışını izledi, kalp atışları hızlandı, hızlandı ve kulaklarında kükredi, tıpkı bir tencerenin tam kaynamaya başlaması ve sonra taşması gibi.

Tanrım, başarısız olmuştu.

Bilgi de en az onun kadar hızlı bir şekilde ona çarptı. Dizlerinin üzerine kalktı ve ona doğru hamle yaptı, onun hareket edemeyeceği kadar hızlıydı.

Adam üzerine düşerken çığlık attı. "İyi denemeydi, benim güzel küçük işbirlikçi fahişem." Saçlarını kavradı ve başını kendisine doğru kaldırmaya zorladı. Kızın bakışları adamın çılgın bakışlarına kilitlendi. Tekrar çığlık attı ama boğazı dehşet içinde donduğu için sesi çok yüksek çıkmadı.

Onuncu Bölüm

Iain ığlığı duydu ve bir saniye daha bekleyemeyeceğini anladı. Çadırın hemen dışında ömelmıştı ve karısının Malcolm'la birlikte içeride olduğunu biliyordu. Dikkat dağıtıcı adamlar neredeydi? İçeri tek başına girmek zorunda kalacak ve planının suya düşme riskini göze alacaktı.

Tam ömeldiği yerden kalktığı sırada, gecenin sessizliğinde atların kişneme ve homurdanma sesleri duyuldu. Başını kaldırıp baktığında adamlarından birinin gölgesinin bir ipi çözdüğünü ve atı kamp alanına doğru ittiğini gördü. Tanrı'ya şükür, başlıyordu.

Beklentiyle Malcolm'un karısını tuttuğu çadıra baktı ama adam araştırmak için dışarı çıkmıyordu. Ancak kamptaki diğer adamlar sorunu fark etmeye ve kendilerini uyandırmaya başlamıştı. Ani bir bağırış yükseldi ve ardından birkaç adam daha kampın merkezine koştu. Tabancalar ve tüfekler dolduruluyordu ama yine de kimse aşırı paniklemiş gibi görünmüyordu.

Bir şeyler yapmak zorundaydı... şimdi.

Tabancasını kaldırarak çadırı ayakta tutan en uzaktaki ahşap direğe nişan aldı. Hava karanlıktı ve ağır ağır nefes alıyordu ama direği vurmak zorundaydı; hataya yer yoktu. Gözlerini kısarak namlunun ucundaki nişangâha baktı ve tetiği çekti.

Tabancadan çıkan duman, bir ya da iki saniye boyunca onu vurup vurmadığını görmeyi imkânsız hale getirdi ve sonra bir çatırtı, çadırın yan tarafının çökme sesi ve çadırın içinden gelen bir öfke çığlığı duydu.

Malcolm girişten koşarak geldi, bir eliyle boynunu tutuyordu, boynundan kan akıyordu. Bunu Juliet mi yapmıştı? Bıçağı hatırladı ve sırttı.

Malcolm kükreyerek taleplerde bulunmaya başladı. Iain pantolonunun düğmelerinin açık olduğunu fark edebiliyordu. Midesi bulandı. Hastalanacaktı... ya da daha kötüsü, adamı soğukkanlılıkla boğacaktı.

Şerif *onu canlı istiyorum*, demişti. Iain'i o anda dışarı fırlayıp ona saldırmaktan alıkoyan tek şey buydu.

Plana sadık kalın.

Kelimeler kafasının içinde kükrüyordu ama bedeni çalıların arasından çıkıp gelinine doğru koşmak için zorlanıyordu.

Malcolm'un koşuşturan atların ve adamlarının gürültüsüne doğru ilerleyişini nefesini tutarak izledi, etrafında dönerek karanlığın içinde nedenini aradı. Malcolm kamp ateşine ulaşır ulaşmaz Iain dakikalar sonra ilk kez derin bir nefes aldı ve çalıların arasından yavaşça çıkarak kısa mesafeli otların üzerinden çadırın girişine doğru ilerledi.

Kapağı geri itti ve hızla içeri girdi. "Juliet?" Çadır karanlıktı ve yarı yarıya çökmüştü. Bir hıçkırık duydu ve sonra onun kollarına yapıştığını hissetti. Tepeden tırnağa titriyordu ve elinde kanlı bir bıçak tutuyordu.

Onu sıkıca kendine çekti ve "Onu bıçakladın mı?" diye fısıldadı.

Göğsüne doğru başını salladı, bir hıçkırık kaçtı.

"Shhhh, şimdi her şey yolunda. Hadi gidelim." Bıçağı ondan aldı ve Çimlerin üzerine bıraktı, kemerine soktu ve kızın elini tuttu. Çadırın kapağını biraz açtı ve dışarı bakarak dinledi. Kargaşaya tüfek sesleri de katılmıştı. "Yerde kal," diye talimat verdi Juliet'e.

Çömelerek çadırdan Iain'in saklandığı yere doğru süründüler. Kalın dalların arkasına geçtiklerinde nefes almak için durdular. Iain durumu değerlendirmek için döndü. Malcolm adamlarını tepeye ve dereye doğru yönlendiriyor, şerifin adamlarını arıyordu. Iain göz ucuyla beyaz bir çizgi gördü ve Malcolm'un adamlarından birini Juliet'i koruması için çadıra geri gönderdiğini anladı. Juliet'e gitmesini işaret etti.

Adam çadıra girip tekrar çıkarken daha da aşağı indi. Malcolm'a söylemek için acele edecekti ve Iain bunun olmasına izin veremezdi.

Sık çalılıklardan birinin tepesine doğru eğilerek tabancasını çıkardı ve adama doğru uzattı. Nişan alamadan sağ tarafından bir patlama sesi geldi. Adam yere yığıldı. Etrafına bakınan Iain, şerifin sağ taraflarının hemen karşısındaki küçük bir uçurumun üzerine tünediğini gördü. Şerif el sallayarak Iain'e onları izlediğini ve Juliet'in onunla olduğunu bildiğini söyledi. Başından beri onları izliyordu. Iain rahatlayarak derin bir nefes aldı ve gelininin yanına çöktü.

"Juliet, dikkatle dinle." Yavaşça yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendisine doğru çevirdi. Kızın gözleri şoktan kocaman olmuş ve yaşlarla dolmuştu. "Şşşt, tatlım, her şey yoluna girecek, biliyorsun."

Başını iki yana salladı. "Ne yapacağız? Sayıları çok fazla." "Gretna

Green'den şerif ve bir düzine milisle birlikte buradayım. Biz bu savaşı kazanabilir." Onun omzunu sıktı ve yokuş aşağı, kamptan uzağa, ilk ata bindikleri yeri işaret etti. "Şu dereyi görüyor musun? Gretna Green'e giden yola doğru onu takip edeceğiz. Yaklaşık iki fersah ötede kampımız var; şu dağ eteklerinin kuytularında saklı.

"Beni oraya yalnız gönderemezsin." Daha önce onda hiç görmediği bir çaresizlikle kolunu tuttu. Malcolm onu bıçaklamadan önce başarmış mıydı? Düşüncesi bile öğürmesine neden olmuştu ama şimdi bunu sormanın sırası değildi.

"Hayır, genç kız. Seni oraya götüreceğim."

Elini tuttu ve onu arkasından dere boyunca vadiye doğru çekti, silah sesleri hala arkalarında çınliyordu.

Koyu, gölgeli bulutlar rüzgârla birlikte hareket ediyor, ay ışığı gelip gidiyor, akıntının üzerinde parıldıyor, onlar koşarken nefesleri durgun gecede kalın ve ağır, olay yerinden uzaklaşıyorlardı. Silah seslerini duyamayacak kadar uzaklaştıklarında, Iain Juliet'i kenara, büyük, düz bir taşın yanına çekti ve oturup soluklanmasını söyledi.

"Ama durmalı mıyız?" Kadın yan tarafını tutuyordu ve adam orada bir dikiş olduğunu biliyordu.

"Sadece bir an için."

Yutkundu ve başını salladı. Konuşabilecek kadar nefesini topladığında, aklından geçen tüm soruları aceleyle sıraladı. "Ne olacak? Demirci hayatta kaldı mı? Kendimi çok kötü hissediyorum." Acı dolu gözlerle ona baktı, teni keskin ışıktaki parlardı. "O öldü, değil mi?"

"Evet." Iain kısa bir süre gözlerini kaçırdı ve elini gözlerine sildi, kendini aniden yorgun hissetti. "Şerif ve milisler demircinin ölümü yüzünden yardımımıza geldiler. Lord Malcolm'un bu yüzden asıldığını görmek istiyorlar ama onu burada, İskoçya'da tutabilecek güçleri var mı bilmiyorum."

"Yani bizi kurtarabilecek olan demircinin ölümü." Başını salladı, gözlerinde yaşlar vardı. "Bu hiç adil değil. Ben sadece... Ruck ve ben... Ruck onlarla mı?"

Iain onun önünde çömeldi ve elini tuttu. "Ona kampta kalmasını ve gelip bizi bulabilecek olanlara karşı kampı korumasını emrettik. Bu konuda çok mutlu olmadığını söyleyebilirim. Ama eğer bana itaat ettiyse, o zaman güvende demektir."

"Tanrı'ya dua et, dinledi."

"Dinlendin mi o zaman?" Iain onu kaldırıp kollarının arasına aldı ve yüzüne baktı, saçları omuzlarının etrafında uzun, koyu renkli saç tellerinden oluşan bir karmaşaydı.

"Evet." Onun "evet" deme şeklini benimsemişti.

Malcolm'a ne olduğunu sormak istiyordu, soruların dudaklarından kaçmasını güçlükle engelleyebiliyordu ama kadın ona dayanamayacağı bir şey söylerse plana sadık kalabileceğini sanmıyordu. Onu kamplarına tek başına gönderecek ve geri dönüp Lord Malcolm'un boğazını kesecekti. Bunu düşündükçe ürperiyordu.

"MacLeon!" Fısıltılı bir bağırış onu durdurdu. Dönüp tabancasına uzandı ve Juliet'i arkasından itti. İkisi de sese doğru döndü.

"Tanrı aşkına ateş etme!" Ağabeyi elleri havada, kalın bir ağacın arkasından geldi. "Sadece benim."

"Ruck!" Juliet boğazından gelen umutsuz bir sesle Iain'i itti ve kardeşine doğru koşarak kollarını ona doladı ve neredeyse onu yere deviriyordu.

Iain onun peşinden koştu. Delikanlı kamplarından bu kadar uzakta ne yapıyordu?

Iain'in dile getirmediği sorusunu Iain yanlarına gelir gelmez cevapladı. "O kadar uzun zamandır etrafta kimse yoktu ki kampın bakıma ihtiyacı olmadığına karar verdim."

Iain, "Emirlere itaatsizlik edilmemeli ya da durumla ilgili kendi yargılarınıza göre karar verilmemeli," dedi ve bakışlarıyla ufku tehlike için taradı.

Ruck başını salladı ve omuz silkti. "Sanırım öyle, ama bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

O kadar içten, o kadar genç ve hevesli görünüyordu ki, Iain'in onu daha fazla azarlayacak yüreği yoktu. *Yüce Tanrım, böyle mi olacaktı? Küçük bir kardeşe sahip olmak?* Kalbinde delikanlı için özel bir yer açılmış olduğunu fark etti. Koruyucu bir yer, babacan bir yer, büyüyecek ve daha sonra oğulları için de orada olacak bir yer.

Iain ciddi bir sesle, "Sana ihtiyacım var," dedi. Juliet'e verdiği bıçağı çıkardı ve kabzası dışarıda kalacak şekilde Ruck'a uzattı. "Kız kardeşini kampa geri götür ve onu sakla." Ruck itiraz etmeye başlayınca Iain ona doğru bir adım attı ve sahip olduğu tüm ciddiyetle ona baktı. "Bu görev için kendimden başka kimseye güvenmem. Bu benimki kadar tehlikeli bir görev. Tek bir şey için geldiler ve bizi alt ederlerse tek bir şey isteyecekler. Juliet."

Ruck'ın yüzü durumun ciddiyetine büründü. "Yenilgiden korkuyormusun?" "Hayır, asla korkmam. Bunun için plan yapın, evet. Eğer geri

dönmezsek..." O döndü

Juliet ve derin bir inançla söz verdi, "Geri döneceğim." Ruck'a sözlerini şöyle bitirdi: "Eğer dönmezsek Juliet'i dağlık bölgedeki evime götürmelisin. Onlara neler olduğunu anlatmalısın. Onlar seni koruyacaktır."

"Ama yolu nasıl bileceğim?" Ruck sordu.

Iain kemerinden deri bir şerit çıkardı, üzerine bir şey bağlamak için hazır bekliyordu. Sonra parmağından ağır bir altın yüzük çıkardı, dantele geçirdi ve uçlarını birbirine bağladı. Juliet'e döndü ve yüzüğü onun boynuna taktı, yüzüğü görünmeyecek şekilde korsajının içine soktu. "Yüzüğün üzerinde MacLeon mührü kazılı. Seni İskoçya'da güvende tutacak ve yol gösterecek."

"Ama Iain..." Juliet ona doğru uzandı.

Onu omuzlarından tutup kendine yaklaştırdı ve güzel kahverengi gözlerinin içine baktı. "Sana senin için geleceğimi söyledim ve senin için geldim. Şimdi de sana geri döneceğimi söylüyorum. İnanç... korku değil, karıcığım."

İçindeki kararlılık omurgasına vururken onun daha dik durduğunu hissetti. Başını salladı ve onu öpmek için parmak uçlarına uzandı. Göz ucuyla Ruck'ın arkasını döndüğünü gördü ve eğilip onu öperken gülümsemesine neden oldu. Ağzı onunkinin üzerinde gezindi, onu tattı, yumuşak dudaklarını hatırladı.

Bu onların karı koca olarak ilk öpüşmeleri idi ve son olmayacağına yemin etti.

On Birinci Bölüm

Juliet sonraki bir saat boyunca birkaç kez kendine inançlı olması gerektiğini hatırlattı. Karanlıkta kardeşinin yanında otururken, yosun kaplı bir kayanın çıkıntısı tarafından korunurken, önümüzdeki yıllarda Iain'in savaş için ayrılmak zorunda kalacağı birçok zaman olabileceğini fark etti. Hatırlayabildiği kadarıyla babası hiç böyle bir şey yapmak zorunda kalmamıştı, bu yüzden annesinin katlandığına şahit olduğu bir şey değildi. Ruck'a baktı ve onun da bir gün kral ve ülke için savaşmak zorunda kalabileceğini biliyordu. Neredeyse İngiliz milislerine katılacak yaşıydı ve bunun için hevesli görünüyordu. Kadınların görevi geride kalıp evi çekip çevirmek ve erkeklerinin sağ salim dönmesi için dua edip umut etmektir. Onun için geride huzuru sağlamak, güven vermek ve işler ters gittiğinde teselli etmek için geride kalan diğer kadın ve çocuklardan oluşan bir klan olacaktı. Geleceğine doğru baktığında, istese de istemese de bir lider olacağını gördü.

Öyle davranmaya başlamanın zamanı geldi.

Ayağa kalktı. "Ruck, hangi silahlara sahipsin?"

Ruck ayağa kalktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bu tabanca ve bir bıçak.

Neden? Juliet, ne düşünüyorsun?"

"Yeterince uzun süre saklandığımızı düşünüyorum. Bizi gereksiz yere tehlikeye atmak istemem ama geri dönüp neler olduğuna bakmalıyız. Sayıca azlar ve bize ihtiyaçları olabilir."

"Bunu yapmana izin verirsem MacLeon kellemini alır." Ruck kaşlarını çatarak topuklarını sıktı.

"Iain ile kavga etmeyeceğiz, sadece durumu değerlendireceğiz."

"Pekâlâ, tamam." Gözlerinde bir macera parıltısı belirmişti ve Juliet onun ne tür bir aksiyon yaşanacağını görmek için heyecanlanmadan edemeyeceğini biliyordu.

Kamp alanına doğru aceleyle geri döndüler, ayın soğuk ışığı yolu görmelerine yardımcı oluyordu. Yaklaştıklarında, aşağı bakabilecekleri ve görünmeden görebilecekleri iyi bir yer buldular ve uzun çalıların arkasına çömeldiler.

"Çok sessiz," diye yorumladı Ruck.

Gerçekten de öyleydi, ölümcül bir şekilde. Juliet eliyle bir hareket yaptı ve bir sonraki çalı grubuna daha da yaklaştı. Çalılığın kenarından baktı, küçük, sönmekte olan bir ateş ve ürkütücü ışığın altında parlayan, bazıları yıkılmış çadırlar gördü. Yerde üç ceset vardı. Iain'i ararken Juliet'in nabızı kulaklarında hızla atıyordu.

Bir çılgılık aniden havayı yarararak geçti.

Juliet kaskatı kesildi, tüm sinirleri şoktan uğulduyordu. "Bakın!" Yolun karşısındaki, eve giden yolun uzandığı yamacın arkasındaki birkaç karanlık, hareketli şekli işaret etti. "Haydi."

Ruck çoktan ayağa kalkmış, kamburunu çıkarmış ve ona doğru yaklaşıyordu. Juliet eteklerini topladı ve ona ayak uydurdu. Sesleri ayırt edebilecekleri kadar yaklaşmışlardı.

"Bırak gidelim ve o yaşasın."

Juliet görmek için gerindi. Iain oradaydı; onun şeklini hemen tanıdı. Lord Malcolm ve adamları diğer tarafta dururken, o da birkaç adamıyla birlikte bir tarafta duruyordu. Lord Malcolm'a bakarken gözlerinin kendisine oyun oynayıp oynamadığını merak ederek gözlerini kırıştırdı. Tıpkı demirci dükkânında Ruck'a yaptığı gibi bir kadını göğsüne yaslamıştı. Kadın başını çevirdi ve Juliet neredeyse yüksek sesle inleyecekti. Yüreği ağzına geldi.

"Bu annem." Ruck'ın nefesi kesildi. "Onun burada ne işi var?" Juliet bilmiyordu ama bu iyi bir şey olamazdı.

"Hadi ama Lord Malcolm," diyordu Iain'in yanındaki adamlardan biri, silahını ikisine doğru doğrultmuş, "elinizde başka bir cinayet olmasını istemezsiniz, değil mi?"

"Meşru müdafaa. İngiltere topraklarındaki tüm yasalar İskoç bir tüccara karşı beni destekleyecektir," diye alay etti Lord Malcolm.

"Evet, belki, ama bir leydiye karşı? Kendi nişanlının annesine karşı mı? Bunun başka bir hikaye olacağını biliyorum."

"Kapa çeneni." Iain'e baktı. "Juliet'ten istediğimi aldım ve artık ona ihtiyacım yok. İhtiyacım olan ittifak o değil. Eğer Lord Lindsay için ödediğim borcu ve Eden'in bedelini geri ödersen, onu hasarlı bir mal olarak özgür ve temiz bir şekilde alabilirsin. Beş adamımı öldürdünüz; bu işi bitirelim ve rahatsız edilmeden gidelim."

Juliet çenesini sıktı, Lord Malcolm'un ima ettiği şey onu öfkeyle doldurdu. Karanlık bir oyun oynuyordu. Iain'in bu numaralara kanmayacağını umuyordu.

"Peki ya anneleri? Eve sağ salim dönebilecek mi?" Iain'in derin ve sakin sesi Juliet'in nefesini rahatlattı. Bir planı vardı. Ne yaptığını biliyordu. *İnançlı ol. İnançlı ol.*

"Yolumun üzerinde onu bırakacağım. Size söz veriyorum," dedi Lord Malcolm.

Annesi ona karşı iki büküm oldu. "Yalan söylüyor! Yanıp kül olmuş. Her şeyi! Artık Eden yok-"

Lord Malcolm koluyla onu boğarak sözlerini kesti.

Ruck ayağa kalkmaya başladı ama Juliet onu geri çekti. "Bekle," diye fısıldadı.

"Onu kurtarmak zorundayız!" Ruck'ın yüzü garip ışıktaki acıyla yontulmuştu.

"Bekle." Juliet ona başını salladı ve sessizce ona inancılı olmasını hatırlattı.

İyi.

Iain otoriter bir tavırla, "Onu bize bırakın, gidebilirsiniz," dedi ve elini annelerine doğru uzattı. "Şimdi."

Lord Malcolm tereddüt etti ve sonra Leydi Lindsay'i kendisine doğru itti. Nefes nefese kaldı ama hemen onun yanına koştu. Iain onu arkasından itti, tabancası ve şerif ile adamlarının tabancaları Lord Malcolm'un adamlarına doğrultulmuştu, onlar da dönüp toplayabildikleri birkaç ata binmişlerdi. Atlarını dönüp gitmelerini şaşkınlıkla izledi. Gerçekten de demirciyi öldürdüğü yanına kâr mı kalacaktı? Iain borcunu öderse onları gerçekten rahat bırakacak mıydı? Bundan şüpheliydi.

Juliet ayağa kalkmaya başlamıştı ki bir el silah sesi duyuldu.

Ruck onu çalıların arkasına çekti ama Lord Malcolm'un eyerinde yığılıp atından yere düştüğünü görmeden önce değil.

Iain etrafına baktı ve şerifin bacaklarını iki yana açmış, elinde dumanı tüten bir tabancayla ayakta durduğunu gördü. Iain'e baktı ve göz kırptı. "Nefsi müdafaa."

Iain bakışlarını Malcolm'un adamlarına çevirdi, karşı ateş bekliyordu ama dörtnala uzaklaştıklarını gördü, belli ki efendilerinin durumuyla ilgilenmiyorlardı.

Olayların bu şekilde gelişmesi karşısında şok olmuş bir halde öylece duruyordu. Şerif onu omzundan alkışladı. "Bu akşamüstü ay ışığı için iyi kalpli Laird'e teşekkür ediyorum." Sırıttı. "O olmasaydı bu atışı yapamazdım."

Iain başını salladı. "Mahkemeye çıkmak daha iyi olurdu... adaletin yerini bulduğunu görmek."

"Evet, öyle olurdu. Ama adam haklıydı. Mahkeme bile görseydi kurtulurdu. Kanun zenginleri ve soyluları kayırıyor. Utanç verici ama işler böyle yürüyor."

Iain kabul ederek uzun bir nefes aldı.

"Biz cesede bakarız. Sen git ve gelinini getir." Durdu ve başını aniden Iain'e doğru çevirdi. "Neden, daha yapmadın bile

Henüz resmileşmedi, değil mi MacLeon?"

Juliet, yüzünü dolduran sıcaklık dalgasını gizleyen gölgeler için minnettardı.

"Gretna Hall, onu götüreceğiniz yer orası. Hanımefendi ve Lord Ruck, siz ne yapacağınıza karar verene kadar birkaç günlüğüne karım ve benimle kalabilirler."

"Çok nazıksınız," diye onayladı Iain.

Leydi Lindsay ofladı pufladı. "Yabancılarla kalmayacağım. Oğlum nerede?"

"Buradayım!" Ruck aniden ayağa kalktı ve bağırarak el salladı. Onlara doğru tepeye tırmanmaya başladı. Juliet küçük bir sesle onun peşinden koştu.

Iain onu yarı yolda karşıladı ve kollarına aldı. "Burada ne işin var?" Aynı anda hem memnun hem de kızgın görünüyordu. "Sana Ruck'la kalmanı söylemiştim."

"Ruck burada."

"Kastettiğim bu değildi." Sanki onu öpmeye ya da boğmaya karar veriyormuş gibi görünüyordu. Onun yerine seçim yapmaya karar verdi, uzanıp kollarını boynuna doladı. "Biliyorum. Özür dilerim. İyi olup olmadığını görmem gerekiyordu." Yaklaşırken dudakları aralandı.

Dudakları Juliet'in dudaklarının üzerine çöktü, ağzının Juliet'in ağzına karşı olan yiyip bitirici hareketine öfkesini kattı. Juliet'in duyuları dönerek onu sersemletti ve nefessiz bıraktı. Nerede olduklarını, kimin izliyor olabileceğini, kocası olan adam dışında her şeyi unutmuştu.

Nefes alış verişi kesilmişti. "Bir daha itaatsizlik etmeyecek misin?"

"Bugün değil," diye söz verdi nefes nefese bir içtenlikle, sırtarak Onu

Yüksek sesli bir kahkaha attı. "Benim ölümüm olacaksın, genç kız."

"Hayır." Başını salladı, gözleri mutlulukla parlıyordu. "Ben olacağım senin hayatın."

Gözleri yumuşadı ve sevgiyle doldu. "Evet. Öyle olacak, karıcığım.
Bunu yapacaksın."

Sonsöz

Eilean Donan Kalesi, Noel Günü

İki haftalık bir seyahat.

İki hafta boyunca annesi ve Ruck'a Eden Place'in enkazını temizlemelerinde ve yeni evlerinin temellerini atmalarında yardım eden Iain, mektuplar ve borç notları gönderiyor ve paralarını gidebildiği yere kadar uzatıyordu. Koyun. Sürekli söylediği şey buydu. Daha fazla koyuna ihtiyaçları vardı. Her yere koyun! Ruck ise Iain'in gölgesiydi, kocasından alabileceği her şeyi alıyor, evin erkeği olmaya, koyun çiftliğini ve yeni evini kurmaya hazırlanıyordu. Annesi şaşırtıcı bir şekilde tüm bu olanları kabullenmişti. Juliet'in hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez mutlu görünüyordu; Claire'le birlikte yeni ev için bazı eşyalar ve mobilyalar planlıyorlar, bir yandan da bahçıvanın evinde şikâyet etmeden kalıyorlardı, bahçıvan evin genç lordu ve hanımefendileri inşaat sürerken başlarını sokacak bir yere sahip olsunlar diye memnuniyetle bir arkadaşının yanına taşınmıştı. Bir ay içinde evin ilk bölümüne yerleşmiş olacaktı - taş bir kulübeye katlanmak için çok uzun bir süre değil.

Juliet gülümsedi, bineğinin üzerinde o kadar yorgundu ki Iain'i bir koyunla ilk kez gördüğü anı düşünerek biraz aptalca mutlu oldu. Tanrım, onları çok severdi. İnsan onları altın külçeler sanırdı -ki kocasına göre öyleydiler.

Koca.

Evliliğin üç iki haftası. Önlerindeki tüm görevlerin yorgunluğu arasında keşif ve gizli anların kırk gecesi. Kadın

Ani bir nefes aldı, birbirine dolanmış örtülerini, ellerinin altındaki güçlü sırtını düşündü... keşfetmeyi, ellerini... keşfetmeyi... o uzun, derin öpücükleri...

Fie! Gün ışığında böyle şeyler düşünmemeliydi. Uzaklara baktı, uzun bir nefes daha aldı ve sonra hemen önünde atının üzerinde duran adama baktı.

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi, dönüp ona baktı, yeniden nefesini kesti, güneş saçlarında parlıyor, ışıkla canlandırıyor, gözleri neşeli ve hevesli. Neredeyse varmışlardı. Eilean Donan'a, kalesine, klanına, hayatına.

"Köprü! Görüyor musun?" Eliyle işaret etti ve Juliet sisin içinden bakarak uzun bir taş köprü gördü, altındaki kemerler suyun derinliklerine uzanıyordu. Eilean Donan üç büyük gölün birleştiği bir adanın üzerinde oturuyordu -Loch Long, Lock Duich ve Lock Alsh. Ormanla çevrili ve yeşilin her tonuyla kaplı tepelerin dik eğimleriyle desteklenmiş, sanki bir peri yerine, dünyadan çok cennete benzeyen bir yere at sürmüş gibiydi. Bu adamla, yani kocası Iain MacLeon'la kuzeniyle birlikte Glencoe'da ilk kez karşılaştığı yerden bile daha güzeldi. Burası, dağların ortasında bir duman kuşağı gibi dalgalanan gölleri, kalesi ve sisi olan Glencoe'ydu.

Iain atının adımlarına uymak için yavaşlamıştı. "Beğendin mi?"

Boğazı o kadar daralmıştı ki henüz konuşamıyordu, bu yüzden sadece başını salladı ve gözyaşlarını tuttu.

Küçük bir dönemeçten döndüklerinde uzaktan kaleyi gördü. Koyu renkli taştan yapılmıştı ve dağa karşı devasa bir sığınak gibi manzarayı kaplıyordu. Sıkıntılı zamanlarda yakındaki köyler için bir tahkimat ve İskoçya topraklarını istila etmeye gelebilecek herkese karşı dimdik ayakta duran, göllerin koruyucusuydu.

"Bundan hoşlanmıyorsun." Sesi kuruydu.

Gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Hayır, bayıldım. Sadece... korkuyorum."

"Korkuyor musun?" Çenesini ona doğru eğdi. "Korkacak ne var, karıcığım?"

"Her şey çok büyük." Bunu açıklayamadığı için başını salladı. "Toprak, senin toprağın, ağlayasım geliyor, o kadar güzel ki." Utanarak gözyaşlarını sildi.

"Evet! Ağlayasım geliyor, toprak o kadar ince ki. Bu yüzden koyunlarımız olacak." Adam ona sırtıttı ve kadın güldü. Yine koyunlar!

"Annen beni kabul edecek mi?" Kalbinin en karanlık, en derin yerindeki soruydu bu... ve onu ışığa çıkarmak daha iyi hissettirdi.

Iain başını salladı, gözleri ciddiye. "Önceden haber gönderdim, bu yüzden bir şok olmamalı. Bu fikre alışmak için zamanları oldu." Elini uzatıp kızın elini tuttu ve ona sert bir bakış attı. "Biraz zaman alabilir... ama seni tanıdıklarında, benim sevdiğim şeyi sevecekler."

Ona inanmaya karar vererek başını salladı.

Bu yeni bir beceriydi, bir kocaya güvenmek ve onun söylediklerine ve inandıklarına inanmak. Ama içinde güçlü hissediyordu ve bir şekilde, içgüdüsel olarak ve varlığının derinliklerinde, inançlarının birlikte aşılabilir olabileceğini biliyordu, sert ve zorba bir şekilde değil, asla öyle değil, güçlü ve şefkatli bir şekilde. Önlerinde ateşli oklar olabilirdi ama birlikte gelecek her şeyin üstesinden gelebilirlerdi.

Atlar taş köprüünün üzerinden takırdarak geçerken, uzun yolculuklarının son günü olan akşam karanlığı etraflarına çökünce kalbi davul çalarak yürümeye, içinde şarkı söylemeye başladı.

Bir ses onlara ulaştı. Uzun bir boru sesi. Sonra gayda, keman ve flüt sesleri havayı doldurdu. Çobanpüskülü ve kırmızı kurdeleyle süslenmiş kale kapısına geldiler. Bir adam bağırdı, "MacLeon Klanı'nın reisi döndü!"

Her yerden alkış sesleri geliyordu. Juliet yukarı baktı ve korkuluklarda, taş merdivenlerde, pırıl pırıl göllerin birleştiği adanın çimenliklerinde sıra sıra insanlar gördü. Her yer çobanpüskülü, kırmızı kurdele ve yaprak dökmeyen dallarla süslüydü; hepsi de daha önce hiç görmediği şekilde Noel için süslenmişti.

"Ve gelini!" diye devam etti gür sesli adam. "Leydi MacLeon... Juliet!"

Alacakaranlıkta taşlara, yamaçlara, dağlara ve suyun derinliklerine çarparak yankılanan tezahüratlar da bir o kadar güçlü, hatta daha güçlüydü. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Kocasına döndü ve titreyen bir sevinçle sordu: "Onlara ne yazdın?"

Iain atından indi, yanına geldi ve onu atından indirip kollarına aldı.

Onu kendine yakın tuttu ve saçlarına fısıldadı. "Sadece bizim hikâyemiz. Mutlu Noeller, aşkım."

Başardılar.

Tıpkı annesine ve klanına yazdığı mektupta söz verdiği gibi, Noel günü eve varmışlardı. Juliet'e yalan söylememişti, onlara hikâyelerini ve olan biten her şeyi yazmıştı... yani neredeyse her şeyi. Ve onlara sevginin gücünü hatırlattı - insan sevgisini, Tanrı'nın sevgisini ve Noel Günü onları kurtarmak için bir Oğul gönderen bir Baba'nın sevgisini. Düşüncelerini farklılıklarından uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı.

-İngiliz ve İskoç- ve onları paylaştıkları şeylere yöneltti: yayla sevgisi, erkek ya da kadın sevgisi, Tanrı sevgisi. Sonra da Juliet'e bir şans vermeleri için dua etmişti.

Ve vardı.

Gelecek gecenin neşe, ziyafet ve kahkahalarla dolu olacağını biliyordu. Ve sonra gelinini reisin yatağına götürecek ve ona aşkının tüm coşkusu göstercekti. Ve sonra... sonra birlikte geleceklerini bulacaklardı.

Uzun, derin bir nefes aldı, sevinçle dolup taşı ve Juliet'in elini tuttu, gözyaşlarını sildiğini, çenesini kaldırdığını ve yüzünün kaderinin mutluluğuyla parladığını gördü.

Açık kapılardan geçerek onun şatosuna -onların şatosuna- doğru yürümeye başladılar.

-İskoç dağlık bölgelerinin vahşi güzelliğinde, halkının gürültülü karşılamasıyla.

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.